עיר ברסלב

גליון מס' 6 • חודש שבט תשפ"ג

חשיפה

הספר שהאיר את העולם

בעקבות הספרון המתפורר שאחראי למהפכה האדירה שקרבה רבבות לדעת רבינו ז"ל

דקה לפני הרעל

צדיק אחד ומהפכה ענקית

אדם רעב לא מתייאש...

מדור חדש מדברים מרבינו

במדורים לילדים:

רְפוּאָה שְׁלֵמָה
קומיקס

נִכְנַס בַּעֲלַת הַגַּג
סיפור חיי רבינו

הַצְלָב שֶׁנָּפַל לָאָרֶץ
סיפורי תפילה

"זה איש שמחיה את כל העולם כולו"

לכבוד מערכת ירחון עיר ברסלב.

לבקשתכם, הריני להוסיף נופך על הרשימה של סיפור נסיעתו הראשונה של מוהרא"ש ז"ל לציון מוהרנ"ת ז"ל, שהובאה בירחון חודש טבת.

מוזכר שם במאמר, ששני בחורים מתלמידי היכל הקודש זכו בחודש כסלו תשמ"ד להגיע לציון מוהרנ"ת ז"ל, זה היה אני הקטן ביחד עם הרה"ח ר' שאול חיים איינהורן נ"י. וכשחזרנו למתיבתא היכל הקודש, מיד עליתי לבית של מוהרא"ש לספר לו על הנסיעה, וגודל שמחתו אין לשער, ואז אמר: מגיע לכם להיות על ציון מוהרנ"ת שאתם מאד מקושרים אליו.

וכן בעניין השיחה שמובא בשער הירחון, הריני להשלים ולספר, שכמה פעמים מוהרא"ש היה תופס קונטרס, שבדף הראשון היה תמונה של ציון רבינו ז"ל, ובדף האחרון היה תמונה של ציון מוהרנ"ת, ואז אמר: "מי שנמצא מתחת לאבן הזאת", והראה את התמונה של ציון רבינו ז"ל - "אין לנו שום השגה ושום הבנה, אבל מי שנמצא מתחת לאבן הזאת", ואז הראה את התמונה של ציון מוהרנ"ת, "זה איש שמחיה את כל העולם כולו".

ברכה והצלחה,

משה קורץ

עיר ברסלב

יו"ל על ידי חסידי ברסלב תלמידי היכל הקודש

מיסודו של
מרן מוהרא"ש זי"ע

בנשיאות מו"ר הרה"צ
ר' יצחק שמואל אהרן לעזער
שליט"א

עורכים ומשתתפים

הרב שלמה ברוך בלוי
שלום נתן גומבערג
אהרן בלוי
אליעזר שלמה מימוני
נחמן נתן סולומון
יוסף אלימלך בלוי
ידידיה אשר מלכי

לפניות למערכת

053-318-6570
breslev.shely@gmail.com

גחלי אש

מכתבי מוהרא"ש לתלמידי היכל הקודש

"אוֹלַי הִגִּיעַ קִצִּי וְכוּ' לַעֲלוֹת לַמַּעֲלָה וְכוּ', לָכֵן אֲנִי מַנִּיחַ לְךָ צַוָּאָה וּבַקָּשָׁה"...

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שֵׁנִי לְסֵדֶר כִּי תִשָּׂא ה'תשל"ד.

שָׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוּב סֶלָה יַגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדִידִי הַיָּקָר לִי מְאֹד מְאֹד, צָמוּד בְּפְנִימִיּוּת לִבָּבִי, הָאַבְרֵךְ הָעוֹבֵד הַשֵּׁם בְּמִסִּירוּת נֶפֶשׁ ... נֵרוֹ יָאִיר.

לְנָכוֹן קִבַּלְתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ, וְגַדָּל שִׂמְחָתִי אֵין לְתָאֵר וְאֵין לְשַׁעֵר כְּלָל, כִּי בֶּאֱמֶת אֶצְלִי כָּל יְהוּדִי יָקָר עַד מְאֹד, כַּאֲשֶׁר יָעִיד עָלַי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וְאֲנִי מוֹסֵר אֶת נַפְשִׁי בַּעֲבוּר כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל, לְגַלּוֹת לוֹ מֵהָאוֹר כִּי טוֹב, וְהִשְׁלַכְתִּי נַפְשִׁי מִנֶּגֶד, וְאֲנִי סוֹבֵל חֲרוּפִין וְגִדּוּפִין מִנּוֹאֲפִים רְשָׁעִים אֲרוּרִים, אֲשֶׁר רַק רוֹצִים לְהַעֲלִים וּלְכַסּוֹת אֶת אוֹר רַבֵּנוּ זַ"ל מֵהָעוֹלָם, וַאֲנִי לוֹחֵם נֶגֶד זֶה בְּמִסִּירוּת נֶפֶשׁ הֲכִי גְּדוֹלָה, כִּי אֲנִי חַיָּב חוֹבוֹת לְרִבְבוֹת דּוֹלָרִים בְּלִי שׁוּם גְּוָמָא, כִּי הִדְפַּסְתִּי כְּבָר כַּמָּה פְּעָמִים אֶת כָּל סִפְרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל, וַאֲנִי מְפִיצָם לְכָל עוֹבֵר וָשָׁב, וּמִכָּל שֶׁכֵּן עַד כַּמָּה אֲהַבְתִּי גְּדוֹלָה לְזֶה שֶׁכְּבָר זָכָה לְהִתְוַדַּע מֵרַבֵּנוּ זַ"ל, זֶה אִי אֶפְשָׁר לְתָאֵר וּלְשַׁעֵר, כִּי כָּל אֶחָד מֵאֲנַשֵּׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים הוּא הָעֵינַיִם שֶׁלִּי מַמָּשׁ, מְאוֹר עֵינַי, חֶמְדַּת לִבִּי! כִּי שְׁנֵינוּ יוֹדְעִים מֵאוֹר כָּזֶה, בְּתוֹךְ הָעֶלֶם וְהַסֵּתֶר, וְלוּלֵא שֶׁהַמֶּלֶךְ הָאֲכָזָר הִנִּיחַ וְהִשְׁאִיר אֶת הַכְּתוֹת שֶׁלּוֹ, שֶׁמַּחֲשִׁיכוֹת אֶת הָעֵינַיִם וְגוֹרְמוֹת מַחֲלוֹקוֹת וּמְרִיבוֹת, עַד שֶׁנֶּאֱבַד הַגַּנְגִּי, וְנֶאֱבַד הַמַּרְאֶה טַעַם וְהֶרִיחַ, אָז הָיִינוּ חַיִּים חַיִּים טוֹבִים, חַיִּים אֲמִתִּיִּים (עַיֵּן סִפּוּרֵי־מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֶׂה יג, מִיּוֹם ב').

כִּי בֶּאֱמֶת בְּכָל הַדּוֹרוֹת הָיְתָה אַהֲבָה כָּל־כָּךְ גְּדוֹלָה בֵּין אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב, בְּלִי שׁוּם תַּחֲרוּת וְקִנְאָה וְשִׂנְאָה וְכוּ', הֲלֹא מִבְּאֵר וּמִנַּחַל אֶחָד אָנוּ שׁוֹתִים, וְלָכֵן הָיְתָה אַהֲבָה גְּדוֹלָה בֵּין אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, אַךְ לְאַחֲרוֹנָה נִתְעָרְבוּ בֵּינֵינוּ הָעֲבָדִים וְכוּ', שֶׁעוֹשִׂים לֵיצָנוּת וְכוּ', וּמִזֶּה נֶאֱבַד הַמַּרְאֶה טַעַם וְהֶרִיחַ, רַחֲמָנָא לִצְלָן, וְיכוֹלִים לִחְיוֹת גַּם מֵהַסְּפִיחִין וְכוּ' (עַיֵּן שָׁם).

וּבְכֵן מֵאַחַר שֶׁאַתָּה עוֹזֵר לִי בְּמִסִּירוּת נֶפֶשׁ לְגַלּוֹת אֶת אוֹר רַבֵּנוּ זַ"ל, אַתָּה מְאֹד מְאֹד חָשׁוּב בְּעֵינַי מַמָּשׁ, חִיּוּת נַפְשִׁי, כִּי אֵינִי יוֹדֵעַ מַה יִּהְיֶה עִמִּי, כִּי נֶחְלַשְׁתִּי מְאֹד מְאֹד מֵרֹב הַמַּחְלֶקֶת שֶׁהִתְחִילָה עָלַי, עַל־יְדֵי כַּמָּה בּוּרִים וְקַלִּים וְרֵיקִים, בַּעֲלֵי עֲבֵרָה מַמָּשׁ, וְכוֹאֵב לִי לִרְאוֹת אֵיךְ שֶׁהֵם מְרַחֲקִים אֲנָשִׁים מֵרַבֵּנוּ זַ"ל, וְלָכֵן אֲנִי רוֹאֶה שֶׁהַמִּלְחָמָה פָּנִים וְאָחוֹר מִבַּיִת וּמִבַּחוּץ וְכוּ', עִם כָּל זֹאת כָּל זְמַן שֶׁאֶהְיֶה לֹא אֶעֱזֹב אֶת מְקוֹמִי, וְאֶפְלוּ שֶׁיִּתְעַמְּדוּ כְּנֶגְדִּי כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, אֵינִי מִתְפַּעֵל מֵאַף אֶחָד.

עִם כָּל זֹאת אֲנִי מַרְגִּישׁ עַכְשָׁו חֻלְשָׁה גְּדוֹלָה בְּלִבִּי, וְנִדְמֶה לִי כִּי בָּא זְמַנִּי לָצֵאת מִזֶּה הָעוֹלָם וְכוּ'. לָזֹאת אֲבַקֶּשׁ אוֹתְךָ בְּתוֹר צַוָּאָה וּבַקָּשָׁה, שֶׁתַּמְשִׁיךְ בְּעִסְקֵנוּ לְקָרֵב נְפָשׁוֹת אֶל דַּעַת רַבֵּנוּ זַ"ל, וְתַדְפִּיס אֶת סִפְרָיו הַקְּדוֹשִׁים וּתְפִיצֵם עַל פְּנֵי תֵּבֵל בְּפִרְוִיטוֹת מַמָּשׁ, וְאַל תִּתְפַּעֵל מֵאַף אֶחָד, וְכֵן יֵשׁ אֶצְלִי הֶמּוֹן כְּתָבִי יָד, וּבִפְרָטִיּוּת אַלְפֵּי מִכְתָּבִים, וְתִשְׁתַּדֵּל לְהַדְפִּיסָם, כִּי מָנַח בָּהֶם כָּל טוּב, וַאֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁרַק בִּשְׁבִיל הַמִּכְתָּבִים לָקַח אֶת עַצְמוֹ הַסַּמ"ךְ מ"ם עָלַי; כִּי בֶּאֱמֶת אֲנִי לֹא רָצִיתִי לְהַדְפִּיסָם, וְנִתְגַּלְגֵּל שֶׁנִּדְפְּסוּ בִּשְׁנָה שֶׁעָבְרָה וּמֵאָז הִתְחִילוּ מְדַבְּרִים עָלַי, שֶׁהֵם הַשֵּׁדִים יְהוּדָאִין (עַיֵּן בְּסִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֶׂה ג'; וּבִלְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כח); כִּי עַד אָז הָיִיתִי חָשׁוּב בְּעֵינַי כֹּל, רַק מֵאָז שֶׁנִּדְפַּס סֵפֶר "אֲשֶׁר בַּנַּחַל", הִתְחִילוּ לְדַבֵּר עָלַי כָּל דָּבָר אָסוּר. אֲשֶׁר בֶּאֱמֶת כָּל הַדְּפָסַת סֵפֶר "אֲשֶׁר בַּנַּחַל" הָיָה בְּתְחִלָּה נֶגֶד רְצוֹנִי, אַךְ מֵאַחַר שֶׁרָאִיתִי שֶׁנִּדְפַּס וְנִתְפַּשֵּׁט בְּמְהִירוּת גְּדוֹלָה, וּבְנֵי הַנְּעוּרִים מִתְחַזְּקִים עַל־יְדֵי זֶה, וְעוֹד יֵשׁ לִי מַחְלֶקֶת עַל זֶה, סִימָן שֶׁהוּא רָאוּי לַעֲלוֹת עַל שֻׁלְחַן מְלָכִים, מַאן מַלְכֵי רַבָּנָן (גִּטִּין סב.).

<<<

גחלי אש

מכתבי מוהרא"ש לתלמידי היכל הקודש

וְלָכֵן רְאֵה לִמְסֹר אֶת נַפְשְׁךָ לְהַדְפִּיסָם, כִּי אֲנִי מַרְגִּישׁ מְאֹד מְאֹד חַלָּשׁ, וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה יִּהְיֶה עִמָּדִי, אַף שֶׁיֵּשׁ לִפְנֵי עוֹד הֶמּוֹן עֲבוֹדָה, לְמַלֵּא אֶת כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ עִם אוֹרוֹ הַגָּנוּז שֶׁל רַבֵּנוּ זַ"ל, כִּי לֹא אָנוּחַ וְלֹא אֶשְׁקֹט עַד שֶׁאַכְנִיס בְּכָל בַּיִת מִבָּתֵּי יִשְׂרָאֵל סִפְרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל. עִם כָּל זֹאת אֲנִי מְאֹד מְאֹד חַלָּשׁ, וְלָכֵן לִבִּי אוֹמֵר לִי מִי יוֹדֵעַ וְכוּ', אוּלַי הִגִּיעַ קִצִּי וְכוּ' לַעֲלוֹת לְמַעְלָה וְכוּ', לָכֵן אֲנִי מַנִּיחַ לְךָ צַוָּאָה וּבַקָּשָׁה, יַעַן שֶׁאַתָּה מְאֹד מְאֹד קָרוֹב אֶל לִבִּי, רְאֵה לְהַדְפִּיס אֶת כָּל הַכְּתָבִי־יַד שֶׁלִּי, וּבִפְרָטִיּוּת הַמִּכְתָּבִים שֶׁכָּתַבְתִּי לִבְנֵי הַנְּעוּרִים, וּמַמָּשׁ מָסַרְתִּי נַפְשִׁי בַּעֲבוּר זֶה; כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ כַּמָּה אֲנִי טָרוּד בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה, עִם כָּל זֹאת גָּנַבְתִּי זְמַנִּים בַּדֶּרֶךְ בִּנְסִיעָתִי בָּרֶכֶב לַיְשִׁיבָה בְּכָל יוֹם, וְכָתַבְתִּי מִכְתָּבִים לִבְנֵי הַנְּעוּרִים גָּנַבְתִּי זְמַנִּים פֹּה וָשָׁם מַמָּשׁ בְּמִסִּירוּת נֶפֶשׁ, וְהִרְבֵּה פְּעָמִים חָשַׁבְתִּי מִי יוֹדֵעַ מַה וְכוּ', וְכֵן מָסַרְתִּי נַפְשִׁי בַּעֲבוּר בַּחוּרִים פְּגוּמִים וְכוּ', וְדִבַּרְתִּי עִמָּהֶם שָׁעוֹת עַל גַּבֵּי שָׁעוֹת וְכוּ', וְקֵרַבְתִּי אוֹתָם אֶל רַבֵּנוּ זַ"ל, וְלֹא עָזַבְתִּי אוֹתָם עַל אַף שֶׁאַחַר כָּךְ מְדַבְּרִים עָלַי כָּל דָּבָר אָסוּר וְכוּ', עִם כָּל זֹאת אֵינִי מִתְפַּעֵל וּמִשְׁתַּדֵּל לְקָרֵב בְּכָל פַּעַם מְקֹרָבִים חֲדָשִׁים, כִּי לֹא אֲלַי אֲנִי מְקָרֵב אוֹתָם, רַק אֶל רַבֵּנוּ זַ"ל, מַה בְּכָךְ שֶׁיְּדַבְּרוּ עָלַי, יָבוֹא הַיּוֹם וְיִתְחָרְטוּ וְכוּ' עַל הַבְּזָיוֹנוֹת וְהַשְׁפָּכוּת דָּמִים שֶׁגָּרְמוּ לִי עַל לֹא דָּבָר, רַק מִפְּנֵי שֶׁקֵּרַבְתִּי אוֹתָם וְעָשִׂיתִי לָהֶם טוֹבָה גְּדוֹלָה וְכוּ'.

עִם כָּל זֹאת מֵהַמִּכְתָּבִים שֶׁשָּׁלַחְתִּי לָהֶם, נִשְׁאַר לִי הָעֹתֵק, וְהָיָה זֶה שְׂכָרִי שֶׁיְּדַפְּסוּ פַּעַם (אַף שֶׁנֶּאֱבְדוּ מִמֶּנִּי הָרִבֵּה הָרִבֵּה מִכְתָּבִים, עִם כָּל זֹאת נִשְׁאֲרוּ עוֹד כַּמָּה אֲלָפִים שֶׁיִּחְיוּ נְפָשׁוֹת רַבּוֹת, וְזֶה חֶלְקִי מִכָּל עֲמָלִי, וְזוֹ כָּל הַהִשְׁאָרָה מִמֶּנִּי, כִּי הִנַּחְתִּי עַצְמִי בְּתוֹךְ כָּל מִכְתָּב וּמִכְתָּב).

רַק חֲזַק וֶאֱמַץ מְאֹד מְאֹד, וְתַעֲשֶׂה אֶת רְצוֹנִי, וְאֶהְיֶה לְךָ לְמֵלִיץ יֹשֶׁר בָּעוֹלָם הָעֶלְיוֹן, וַאֲנִי בָּטוּחַ שְׁמִי שֶׁיְּדַפְּיס אֵיזֶה חֵלֶק מִמִּכְתָּבַי, תִּהְיֶה לוֹ יְשׁוּעָה, כִּי הַדִּבּוּרִים מְקָרְבִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ וּמְחַזְּקִים לְתוֹרָה וּלְתְפִלָּה, וְעַל־כֵּן עֲשֵׂה עִמִּי הַחֶסֶד הַזֶּה – לְהַדְפִּיס אֶת כָּל מִכְתָּבַי, וְלֹא לְהִסְתַּכֵּל עַל שׁוּם בְּרִיָּה שֶׁבָּעוֹלָם, וְאֶהְיֶה לְךָ אֶסִיר תּוֹדָה, וְתָבוֹא אֶל קִבְרֵי לְהִתְפַּלֵּל, וְאֶהְיֶה לְךָ לְמֵלִיץ יֹשֶׁר. כַּאֲשֶׁר יָעִיד הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ־ הוּא, שֶׁלֹּא הָיְתָה לִי שׁוּם כַּוָּנָה אַחֶרֶת, רַק לְקָרֵב בְּנֵי הַנְּעוּרִים לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וְרַק בִּשְׁבִיל זֶה יָגַעְתִּי כָּל־כָּךְ זֶה עָשָׂר שָׁנִים בְּמִסִּירוּת נֶפֶשׁ גְּדוֹלָה מְאֹד, וְעַכְשָׁו יֵשׁ עָלַי מַחְלֹקֶת כָּל־כָּךְ גְּדוֹלָה, יַעֲזֹר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁיִּמָּתְקוּ מִמֶּנִּי כָּל הַדִּינִים, וְאָזְכֶּה לְהִכָּלֵל בְּאֵין סוֹף בָּרוּךְ הוּא.

אֲשֶׁר זוֹ תְּשׁוּקָתִי מֵאָז שֶׁזָּכִיתִי לְהִתְקָרֵב אֶל רַבֵּנוּ זַ"ל, כְּשֶׁהִגַּעְתִּי בְּגִיל שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה, וּמָצָאתִי סֵפֶר קָטָן קָרוּעַ וּבָלוּי "מִשִּׁיבַת נֶפֶשׁ", שֶׁלִּקֵּט ר' אַלְטֶער טָעפְּלִיקֶער זַ"ל, וְרָאִיתִי שֶׁאִם סֵפֶר קָטָן יָכוֹל לַהֲפֹךְ בְּחִירַת אָדָם לְטוֹבָה, אָז אֲמַרְתִּי לְנַפְשִׁי יִהְיֶה מַה שֶּׁיִּהְיֶה אֲנִי כְּבָר אַדְפִּיס אֶת סִפְרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל כָּל יְמֵי חַיַּי וַאֲפִילּוּ בְּכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, וְכֵן עָשִׂיתִי. כִּי בִּשְׁנַת תשכ"ה הִדְפַּסְתִּי עֲשָׂרֶת אֲלָפִים סִפְרֵי הִשְׁתַּפְּכוּת הַנֶּפֶשׁ וְסִפְרֵי מִשִּׁיבַת נֶפֶשׁ", וַהֲפַצְתִּים בְּכָל תְּפוּצוֹת יִשְׂרָאֵל, וְכֵן הִדְפַּסְתִּי אֶת כָּל סִפְרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל: לִקּוּטֵי־ מוֹהַר"ן, סֵפֶר הַמִּדּוֹת, סִפּוּרֵי־מַעֲשִׂיּוֹת וְהִשְׁתַּחוֹת וְכוּ' וְכוּ', וּמֵאָז וְעַד עַתָּה אֲנִי רַק עוֹסֵק בְּזֶה, לְגַלּוֹת אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב.

מַה אֹמַר לְךָ, הָיִיתִי בְּגִיל צָעִיר מְאֹד כְּשֶׁזָּכִיתִי לְהִתְקָרֵב אֶל רַבֵּנוּ זַ"ל, וְלָקַחְתִּי אֶת כָּל הָעִנְיָן בִּרְצִינוּת, וְלֹא הָיְתָה לִי שַׂיְכוּת עִם שׁוּם אָדָם יוֹתֵר מִשֶּׁבַע שָׁנִים, מִגִּיל ט"ז עַד שְׁנָתַיִם אַחַר חֲתֻנָּתִי בְּגִיל כ"ד, הָיִיתִי סָגוּר וּמִסְגָּר, וְשָׁקַדְתִּי מְאֹד מְאֹד בְּסִפְרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל, וְזָכִיתִי לְטַיֵּל בְּכָל חֵלֶק מֵהַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה בִּשְׁקִידָה וּבְהַתְמָדָה גְּדוֹלָה עַד מְאֹד מִשְּׁנַת תשט"ז עַד שְׁנַת תשכ"ד, שֶׁאָז הִתְחִילוּ לְפָתֵעַ לָבוֹא מֵעֲצָמָם בַּחוּרִים וַאֲבִרְכִים, וְדָפְקוּ עַל פִּתְחֵי בֵּיתִי, וּמָסַרְתִּי נַפְשִׁי בַּעֲבוּרָם בְּפַעַל מַמָּשׁ; כִּי מֵרֹב יְגִיעָתִי וְטִרְחָתִי בַּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם, לֹא הָיִיתִי יָכוֹל לִהְיוֹת מִעֹרֶב בֵּין הַבְּרִיּוֹת, הֱיוֹת שֶׁהָיִיתִי סָגוּר וּמִסְגָּר בְּחַדְרִי וּבְמִרְתַּף וְכוּ'.

וְיֵשׁ עוֹד הַרְבֵּה לְסַפֵּר מֵהַשָּׁנִים הָהֵם, אִם יִתֵּן הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא הַחַיִּים, אֲסַפֵּר לְךָ בַּאֲרִיכוּת, כִּי לֹא הִנַּחְתִּי אֶת עַצְמִי לְטָעוּת כְּלָל (אִיךְ הָאבּ זִיךְ נִישְׁט גִינַארְט), כִּי לֹא הִכַּרְתִּי אֶת אַף אֶחָד, וּתְהִלָּה לָאֵל, כָּל שִׂיחָה מִשִּׂיחוֹת הָר"ן הָיְתָה אֶצְלִי קֹדֶשׁ הַקָּדָשִׁים וּמָסַרְתִּי נַפְשִׁי לְקַיְּמָהּ וּבִפְרָטִיּוּת עִנְיַן הִתְבּוֹדְדוּת, אַיי, אַיי, אִיז דָּאס גִיוֶוען אַ מְחֻיֶּה לִצְעָק וְלִזְעֹק אֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּתוֹךְ שָׂדֶה וְיַעַר, שֶׁהָיִיתִי הוֹלֵךְ מִדֵּי פַּעַם, וְיֶתֶר הַזְּמַן הָיִיתִי מְחֻבָּא בְּמִרְתַּף בֵּיתִי, וּבָכִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, שֶׁיִּפְתַּח אֶת לִבִּי לְהָבִין בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל, וְיָאִיר עֵינַי בְּמָאוֹר תּוֹרָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה, וְלֹא הָיָה לִי חָבֵר שֶׁיְּחַזֵּק אוֹתִי, רַק מוֹהֲרַנ"ת זַ"ל עִם הַלִּקּוּטֵי הֲלָכוֹת שֶׁלּוֹ, שֶׁזָּכִיתִי לִסַּיֵּם בְּעֵת בַּחֲרוּתִי שִׁלְשִׁים פְּעָמִים רְצוּפוֹת מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחָדְשׁוֹ, מִלְּבַד מַה שֶּׁגָּמַרְתִּי פְּעָמִים אֵין מִסְפָּר חֵלֶק זֶה אוֹ חֵלֶק זֶה וְכוּ', וְזֶה כָּל חִיּוּתִי.

וְעַכְשָׁו הִגַּעְתִּי לְמַצָּב כָּזֶה, שֶׁאֲנִי מַרְגִּישׁ אֲפִיסַת הַכֹּחוֹת, וַאֲנִי מִתְיָרֵא שֶׁזֶּהוּ זֶה, וְלָכֵן אֲבַקֵּשׁ אוֹתְךָ שֶׁתַּדְפִּיס אֶת כָּל כְּתַב יָדִי, וְהָיָה זֶה שְׂכָרִי, וְכֵן שְׂכָרְךָ, כִּי אֶתְפַּלֵּל הַרְבֵּה בַּעֲבוּרְךָ בָּעוֹלָם הָעֶלְיוֹן.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה עַד מְאֹד...

(אשר בנחל מכתב א' קעח)

מכתבי מורינו הרה"צ שליט"א

מחבש

ולא מדבר אל השם

לכבוד מו"ר הרה"צ שליט"א.

ברוך ה' יש לי חיים טובים מאד, השם יתברך נתן לי אשה טובה מאד, פרנסה ברוח וברכלות, ועוד מעט יולד לי ילד בעזרת השם. אבל ברוחניות אני מאד רחוק מהשם יתברך, אני מרגיש שאני ממש מתבייש מהשם יתברך שהוא כל כך טוב אלי ואני כל כך רחוק.

אני לא יודע מה לעשות, אני מנסה לפעמים לעשות התחלה חדשה בהתבודדות ובשעורין כסדרן אבל אני מסקפיק מאד מעט, אני מאד מתבייש ומפחד מהשם יתברך. אני רוצה שהטוב הזה ימשיך כל החיים (אני משתדל להודות להשם יתברך מעט כל יום על כל זה).

אשתי אמרה לי, שלפני החתנה היתה מאד מתבודדת כל יום להשם יתברך, אבל היום כשיש לה משהו על הלב, היא מתחזקת ממני ויוצא שהיא פחות מדברת להשם יתברך, אני מנסה לחזק אותה שתנסה כמה מלים בכל עת וזה מסקפיק. אני יודע שזה לא נכון, כי אדרבה, כשהולך טוב אסור לשכח מלדבר להשם יתברך.

מה עושים?

בעזרת השם יתברך, מוצאי שבת קדש לסדר פקודי ג' אדר שני תשע"ט

שלום וברכה וכל טוב סלה לקראת ידידי ... נרו יאיר ויזרח

לנכון קבלתי מכתבך.

רבינו ז"ל למד אותנו דרך קל ונעים בחיים, שהוא דרך ההתבודדות, לפרש כל שיחתו לפני השם יתברך בכל יום ויום בתמימות ובפשיטות גמורה, ולספר לו יתברך כל מה שעובר עליו, ואת כל הרגשות ואת כל הפחדים והחשושות וכו' שהוא מרגיש, והיות שאתה כותב שהקדוש ברוך הוא כל כך טוב אליך, ונתן לך את הכל וכו', אם כן עליך להודות ולהלל על כל הטוב שנותן לך בפרטי פרטיות, ולבקש לקבלה על כל דבר, שימשיך הטוב לארך ימים ושנים טובים, כי התפלה צריכה להיות כלולה משניהם, משבחו של מקום, ומשאלת צרכיו (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ב'), וכל מה שאדם מקבל טובה מהשם יתברך, עליו להודות ולהלל אליו יתברך בפה מלא על זה, ולבקש מיד על להבא, ובזה יהיה מבטח שיזכה לראות עוד המון טובות ורחמים וחסדים מהשם יתברך, וכמובא מצדיקים, על מה שכתוב אצל לאה בלדת יהודה (בראשית כט, לה), הפעם אודה את ה' על כן קראה שמו יהודה – ותעמד מלדת, למה "ותעמד מלדת"? בגלל שלא המשיכה לבקש על להבא, כי מיד שיש לאדם טובה, עליו להודות להשם יתברך, ומיד לבקש על להבא, ועל כן תראה להרגיל עצמך בתודה והודאה אליו יתברך, ובכל פעם שיש לך זמן פנוי, כגון בדרך הכנסת, בדרך למקוה, בדרך לעבודה וכו' להודות להשם יתברך, ומיד לבקש על להבא, ועל כן תראה להרגיל עצמך בתודה והודאה אליו יתברך, ובכל פעם שיש לך זמן פנוי, כגון בדרך הכנסת, בדרך למקוה, בדרך לעבודה וכו' להודות להשם יתברך, ומיד לבקש על להבא, ועל כן תראה להרגיל עצמך בתודה והודאה אליו יתברך, ובכל פעם שיש לך זמן פנוי, כגון בדרך הכנסת, בדרך למקוה, בדרך לעבודה וכו', אשרי מי שהולך בדרך קל ונעים הזה, כי אז יש לו חיים טובים בזה ובבא לנצח.

ולכן מצד אחד בודאי צריכין להתבייש מאד מלפניו יתברך שזו מדה מאד יפה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (נדרים כ ע"א) ובעבור תהיה יראתו על פניכם, זו הבושה, אבל מצד שני אסור לבושה לגרם לאדם שלא ידבר אל השם יתברך, אלא אדרבה, יגיד כך אל השם יתברך "רבונו של עולם, אני כל כך מתבייש מלפניך שאתה כל כך טוב אלי, ואני מרגיש כל כך רחוק ממך, אנא תעזור לי שארגיש את אמתת מציאתך עלי בכל עת, ולא אסיח דעתך ממך כלל, לא בהקיץ ולא בחלום, רק כל מחשבתי תהיה אצלך כל היום וכל הלילה", כשאדם מרגיל עצמו בדרך הזה, יש לו עולם הבא בעולם הזה, אשרי לו ואשרי חלקו.

המאחל לך ברכה והצלחה בכל מעשה ידיך.

שני אברכים חשובים מכולל מוהרא"ש נסמכו להוראה במעמד רב רושם

כולל ההוראה של קהילתנו הקדושה, היו מפינות יקרת החביבות בעיני מוהרא"ש זי"ע, שעודד את האברכים היקרים להכניס עצמם באהלה של הלכה. ולאחר פטירתו נושא את שמו הטהור בגאון: "כולל מוהרא"ש".

עשרות אברכים עמלי תורה ממלאים את היכל הכולל מדי יום בקול תורה אדיר, בראשות ראש הכולל הגאון ר' גד סלומון שליט"א, מחבר סדרת הספרים הנודעת "גדרי ההלכה".

בשבוע שעבר, שררה שמחת סופרים בין לומדי הכולל, כששני אברכים מתמידים, הרה"ג ר' יאיר שטארק שליט"א והרה"ג ר' דוד פייל שליט"א, זכו לקצור את עמלם הרב במשך שנות לימודם בכולל, והוכתרו לרבנים ומורי הוראה, על ידי הגאון הגדול רבי משה פנירי שליט"א - גאב"ד "אפיקי מים", בכנס רב רושם בהשתתפות מאות רבנים מכל רחבי הארץ.

יברך אותם ה' שלא תצא תקלה מתחת ידם, ויזכו להורות דבר ה' - זו הלכה, הוראות טובות ומועילות לעם ישראל.

"בְּשִׂמְחָה רַבָּה קִבַּלְתִּי הַבְּשׂוֹרָה טוֹבָה, שֶׁנִּסְמַכְתָּ לְהוֹרָאָה עַל יְדֵי גְּדוֹלֵי הָרַבָּנִים שְׁלִיט"א, וְאַתָּה מִצְטָרֵף עַכְשָׁו לְמוֹרֵי צֶדֶק וְעַמּוּדֵי הוֹרָאָה שֶׁל קְהִלָּתֵנוּ הַקְּדוֹשָׁה, שֶׁזֶּה הָיָה עִקַּר צִפִּיָּתוֹ וּמְגַמָּתוֹ שֶׁל מוֹהַרָא"ש זי"ע, לְרְאוֹת מוֹרֵי הוֹרָאָה יוֹצְאִים מִתּוֹךְ יְשִׁיבָתֵנוּ וְכוֹלְלֵנוּ. וְהַלְוַאי שֶׁהָיוּ עוֹד אַבְרֵכִים בְּנֵי גִּילְךָ לוֹמְדִים מִמְּךָ, וְלוֹקְחִים דֻּגְמָא חַיָּה אֵיךְ אֶפְשָׁר לְהִצְטָרֵף לְלִמּוּד הֲלָכָה וְהַכְשָׁרַת הוֹרָאָה, וְכָךְ הָיָה מִתְרַבֶּה לִמּוּד הֲלָכָה וְהוֹרָאָה בֵּין כָּתְלֵי בֵּית מִדְרָשֵׁנוּ, וְהַכֹּל לְמַעַן יַגְדִּיל תּוֹרָה וְלֶהְאִדִּירָהּ" (מתוך מכתב מורינו הרה"צ שליט"א)

אוצר נפלא לאברכים הופיע לאור עולם!

בהוצאת ראש כולל מוהרא"ש שליט"א - ספר **"אוצר לאברכים"** יצא ממכבש הדפוס לקראת יום ההילולא קדישא של מוהרא"ש זי"ע

הספר הוא יצירה מושקעת של אוצר בלום, עם הוראות הנהגות עצות ותובנות, מכתבים דרשות, המיועדים לכל אברך כולל באשר הוא, ואף לבעל הבית הקובע עיתים לתורה, לכל אברך צעיר, אף שלא זכה להסתופף בעצמו בהיכלו של מוהרא"ש בחיים חיותו, יוכל לזכות לטעום מהאור הנפלא הזה, המכתבים והדרשות לחיזוק והתעוררות על מעלת לימוד אחר הנישואין.

בספר ישנו סקירה מעניינת של ראש הכולל, כיצד נפתח הכולל, מה מטרתו, ומה ייעודו, ומה סדר הלימוד בו, ובו ציטוטים מלשונו של מוהרא"ש זי"ע הוראות והנהגות כיצד מנהיגים כולל, והיאך להתנהג עם אברכים, מה החשיבות של הכולל, לבוא וללמוד בכולל מיד לאחר החתונה שנה או שנתיים, ועוד הרבה נושאים חשובים ומעניינים.

קובץ המכתבים מאשר בנחל לאברכי הכולל, הובאו בעריכה חדשה עם הוספת מראי מקומות, ועל כולם גולת הכותרת של הספר, דרשות ערוכות בטוב טעם ודעת, עם מראי מקומות ועריכת קטעים, כל מה שמוהרא"ש דיבר עם האברכים, שמי שמעיין בהן, מקבל הדרכה כיצד להתנהג עם האשה ולכבדה וכו'.

המסדר והמביא לדפוס הוא הרב הגאון ר' גד סולומון שליט"א - ראש כולל הוראה "כולל מוהרא"ש", שקיבל את ברכתו של מו"ר שליט"א שעודד וחיזק להוציאו לאור עולם, ואמר שזה הספר יבאר ויגלה לכולם את דעת מוהרא"ש זי"ע במעלת לימוד אברך צעיר בכולל ובפרט בשנה הראשונה לאחר חתונתו.

נברך את ראש הכולל שליט"א, שיזכה להגדיל תורה ולהאדירה ולהפיץ את הספר לעמך בית ישראל, שהחיבור הנפלא הזה יחזק אברכים רבים לקבוע עצמם בתורה הקדושה בכל מצבי חייהם.

להשיג את הספר אצל הרב גד סולומון שליט"א ביבנאל, בטלפון 054-8469717.

מורינו הרה"צ שליט"א מעיין בספר עם צאתו מהדפוס

// יומא דהילולא

מורינו הרה"צ שליט"א בשיחה לאנ"ש על יד ציון הרמב"ם הקדוש זי"ע בליל ההילולא קדישא.

// שובו בנים

לקראת ימי השובבי"ם הקדושים, הגיע מורינו הרה"צ שליט"א לבקר את האברכים היקרים של כולל מוהרא"ש, ולחזקם בדיבורים נפלאים על גודל זכותם ללמוד הלכות טהרה, שזה תיקון על הפגם שקורה כשלא לומדים ולא יודעים את דרך התורה הקדושה.

// אמרו צדיק

עוסק בצרכי ציבור הר"ר מנחם אליעזר מוזס הי"ו - נאמן בית הרה"ק ה'אמרי חיים' מויז'ניץ זי"ע, בשיחה עם מורינו הרה"צ שליט"א בשמחה משפחתית ביבנאל עיר ברסלב.

// סיום מסכת ברכות בתלמוד ירושלמי

ביבנאל עיר ברסלב, נוסד שיעור לימוד ברבים עם התחלת המחזור החדש של הדף היומי בתלמוד ירושלמי, הדף היומי נמסר בבהירות רבה מדי יום בבית המדרש הגדול היכל מוהרא"ש, על ידי מגיד השיעור הרב מאיר גרונבלאט הי"ו. עם סיום מסכת ברכות, עלו משתתפי השיעור ל"שטיבל מוהרא"ש" לשמחת סיום בראשות מורינו הרה"צ שליט"א, שנשא שיחת חיזוק למשתתפים.

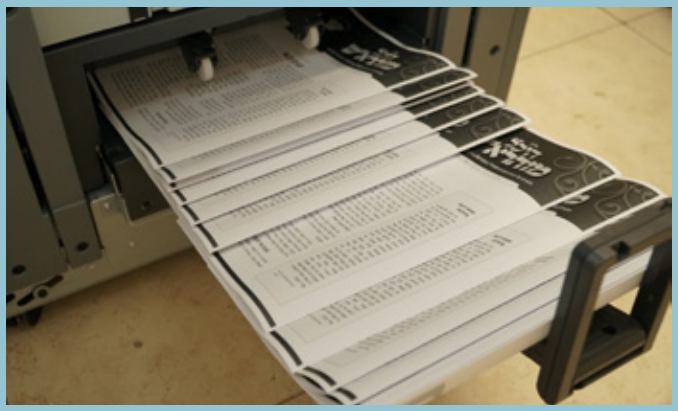
// יפוצו מעינותך חוצה

בית הדפוס על שמו של מוהרא"ש זי"ע, הממשיך את חזונו הטהור שמסר נפשו על זה שעצותיו הנפלאות של רבינו ז"ל יתפשטו בקצווי תבל, חנך מכונת דפוס חדשה ומשוכללת, שתתן מענה לגליונות הרבים שנדפסים מדי שבוע להחיות את עם ישראל.

// בהיכלו

העלון הנודע "היכל מוהרא"ש", שעולה מדי שבת בשבתו על שלחן השבת של רבים ברחבי הארץ, שמתחזקים מהשיחות הנפלאות למסור לבני הבית יוצא ממכבש הדפוס.

"הַחִדּוּשׁ הָיָה רַבִּי נָתָן"

הילולת מוהרנ"ת ז"ל ביבנאל עיר ברסלב

בליל עשרה בטבת, התאספו רבבות יהודים להעלות על נס את זכרו הטהור של אדמו"ר מוהרנ"ת זי"ע - גדול תלמידיו של רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זי"ע, שבזכותו אנו זוכים לדעת מעצות רבינו ז"ל לדורי דורות.

ביבנאל עיר ברסלב, התאספו אנשי שלומנו היקרים תלמידי היכל הקודש, לסעודת הילולא רבתית לזכרו הטהור זי"ע, במשך הסעודה נשא מורינו הרה"צ שליט"א שיחת קודש בהתעוררות גדולה, ללכת בדרכי בעל ההילולא, ודיבר על נקודות חשובות ממשנתו וצוואתו לדורות, וקישר באופן נפלא את תקנות עזרא הסופר - שיום ההילולא שלו חל באותו יום - ללימודי רבי נתן (ויבוא במקום אחר בע"ה).

בלהבות אש דיבר מורינו שליט"א על עניינו של מוהרנ"ת ז"ל, שמסר נפשו עליה - שכל יהודי יזכה לדעת מההתחזקות של רבינו ז"ל, זו המלחמה עם הס"מ שרוצה להחליש את האדם, שכל הטוב האמיתי שיש זה לא בשבילו, ודף אחד מספרי רבינו הוא מוחה את הטומאה הזו מהעולם:

מֵאֵיפֹה זָכִינוּ לְדַעַת מֵרַבֵּנוּ? עַל דִּבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (חַיֵּי מוֹהַר"ן, סִימָן רמ"ז) 'חִדּוּשׁ כָּמוֹנִי לֹא הָיָה', הָיָה מוֹהֲרָא"שׁ תָּמִיד מַדְגִּישׁ שֶׁהַחִדּוּשׁ הָיָה רַבִּי נָתָן.

הוּא הָיָה אַבְרֵךְ בְּגִיל עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה כְּשֶׁהִתְקָרֵב לְרַבֵּנוּ שֶׁהָיָה בְּעַצְמוֹ בְּגִיל שְׁלוֹשִׁים, לֹא הַרְבֵּה יוֹתֵר מִבָּבָר מִמֶּנּוּ, וְרַבִּי נָתָן רָאָה אֶצְלוֹ כָּזֶה גִּלּוּי שֶׁל אוֹר אֱלוֹקִי, כִּי הָיָה 'מְבַקֵּשׁ' גָּדוֹל, הוּא הִסְתּוֹבֵב אֵצֶל הַרְבֵּה צַדִּיקִים גְּדוֹלִים וְחִפֵּשׂ וְדָרַשׁ וְחָקַר, וְהִרְגִּישׁ תָּמִיד שֶׁחָסֵר לוֹ עֲדַיִן, אֲבָל לְטוֹבַת עַם יִשְׂרָאֵל לָנֶצַח - הוּא זָכָה לָבוֹא לְרַבֵּנוּ, וּמִיָּד הוּא הָיָה חָכָם הָרָזִים וְתָפַס שֶׁיֵּשׁ פֹּה אוֹר גָּדוֹל, רַבֵּנוּ שִׁבֵּחַ מְאֹד אֶת הַחָכְמָה הָעֲצוּמָה שֶׁלּוֹ, שֶׁהוּא יָכוֹל לְהִסְתַּכֵּל עַל בִּנְיָן וּלְהַגִּיד מִיָּד כַּמָּה לְבֵנִים יֵשׁ בַּבִּנְיָן הַזֶּה כְּפִי הַחָכְמָה שֶׁל הַמָּתֶמָטִיקָה, בָּקִי גָּדוֹל גָּדוֹל בְּכָל הַשַּׁ"ס, לֹא בְּחִנָּם חָמִיו ר' דָּוִד צְבִי הַגָּדוֹל לָקַח אוֹתוֹ לְחָתָן, הוּא הִתְבַּטֵּא עָלָיו שֶׁיֵּשׁ לוֹ "צַוָּאר חָלָק", מַה זֶּה צַוָּאר חָלָק? הוּא הִתְכַּוֵּן לְגַבֵּי לִמּוּד הַתּוֹרָה, אַחַר כָּךְ כְּשֶׁזָּכָה לְהִתְקָרֵב לְרַבֵּנוּ הִתְגַּלָּה לוֹ מַה זֶּה צַוָּאר חָלָק, צַוָּאר שֶׁיּוֹצְאִים מִמֶּנּוּ דִּבּוּרִים

> רָדְפוּ אוֹתוֹ מִמֶּשׁ בַּחֲרָמָה, מָסְרוּ אוֹתוֹ וְהוּא הִשְׁלִךְ לַכֶּלֶא, אֲבָל הוּא לֹא הִתְפַּעֵל מִשּׁוּם דָּבָר, כְּשֶׁלָּקְחוּ אוֹתוֹ לְבֵית הַסֹּהַר הֵרִים אֶת הַיָּדַיִם עִם הָאֲזוֹקִים וְאָמַר לָאֲנָשִׁי שְׁלוֹמֵנוּ: 'הַעֲבֹדָא שְׁלָכֶם יִהְיֶה יָפוּצוּ מַעְיְנוֹתֶיךָ חוּצָה'.

שֶׁל תּוֹרָה וּתְפִלָּה, שֶׁיִּהְיֶה אָדָם חָזָק תָּמִיד בְּדִבּוּרִים קְדוֹשִׁים...

זֶה הָיָה חִדּוּשׁ שֶׁבְּחִדּוּשִׁים אֵיךְ שֶׁכְּבָר תָּפַס שֶׁיֵּשׁ פֹּה אוֹר עָצוּם, לְאַט לְאַט הוּא הִתְקָרֵב, וְהַ'מַּכָּה בְּפַטִּישׁ' הָיָה כְּשֶׁרַבֵּנוּ לָקַח אוֹתוֹ וְכָרַךְ אֶת יָדוֹ סָבִיב לְכְתֵפוֹ, וְאָמַר אֶת הַמִּלִּים הַקְּדוֹשׁוֹת הַמַּלְוִוּת אוֹתָנוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה: 'מְאֹד טוֹב כְּשֶׁאָדָם מְפָרֵשׁ הַשִּׂיחָה מֵהַלֵּב שֶׁלּוֹ לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ עִם חָבֵר טוֹב, חָבֵר אֲמִתִּי', זֶה נִכְנָס בְּתוֹךְ רַבִּי נָתָן כְּמוֹ פְּצָצַת אָטוֹם, הוּא כָּבֵר רָצָה לָרוּץ עַל הָרְחוֹבוֹת וּלְהַגִּיד לִבְנֵי אָדָם... וְרַבֵּנוּ תָּפַס אוֹתוֹ: לְאַט לְאַט לֹא יְכוֹלִים כָּכָה בְּמַכָּה אַחַת. רַבֵּנוּ לִמֵּד אוֹתוֹ כֹּחַ הַצִּמְצוּם, וְהִתְחִיל לְהַדְרִיךְ אוֹתוֹ בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה וּבַעֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה, לְחַדֵּשׁ חִדּוּשֵׁי תּוֹרָה, לְקָרֵב רְחוֹקִים.

אֵין לָנוּ מַשָּׂג מִי זֶה רַבֵּנוּ, הַנְּשָׁמָה שֶׁל מֹשִׁיחַ צִדְקֵינוּ, אֵיךְ שֶׁכָּל יְהוּדִי יָכוֹל לִחְיוֹת בִּדְבֵקוּת הַבּוֹרֵא, רַבֵּנוּ הוֹרִיד אֶת כָּל הָאוֹרוֹת הָאֵלּוּ, אֲבָל אֵיךְ מוֹסְרִים אֶת זֶה לִבְנֵי אָדָם לְאַנְשֵׁי הָעוֹלָם? בַּשֶּׁמֶשׁ אִי אֶפְשָׁר לְהִסְתַּכֵּל הַרְבֵּה, אוּלַי כַּמָּה רְגָעִים לְהִתְחַמֵּם קְצָת לְהִתְעוֹרֵר קְצָת, אֲבָל לֹא יוֹתֵר מִזֶּה, צְרִיכִים אֶת הַלְּבָנָה

שֶׁמְּצַמְצֶמֶת אֶת הָאוֹר הַזֶּה וּמַעֲבִירָה אֶת זֶה הָלְאָה, רַבִּי נָתָן זָכָה לָזֶה בְּמִסִּירוּת הַנֶּפֶשׁ הָעֲצוּמָה שֶׁלּוֹ, שֶׁבִּטֵּל אֶת עַצְמוֹ לְגַמְרֵי: "אֵין לִי שֵׂכֶל עַצְמִי, שׁוּם דָּבָר", כָּךְ הוּא קִבֵּל אֶת דַּעַת רַבֵּנוּ מִכְּלִי רִאשׁוֹן וְזֶה נָחְקַק בּוֹ, וּמִיָּד חָשַׁב אֵיךְ לִמְסֹר זֹאת הָלְאָה, הוּא הַבִּין שֶׁרַבֵּנוּ זֶה אוֹר, מַתָּנָה לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל.

כָּל חַיָּיו הוּא הִקְדִּישׁ עַל זֶה לִמְסֹר אֶת הַמָּסֹר הַזֶּה, לְהַדְפִּיס סִפְרֵי רַבֵּנוּ, מָסַר נַפְשׁוֹ מַמָּשׁ פְּשׁוּטוֹ כְּמַשְׁמָעוֹ, רָדְפוּ אוֹתוֹ מַמָּשׁ בְּחֻרְמָה, מָסְרוּ אוֹתוֹ וְהוּא הֻשְׁלַךְ לַכֶּלֶא, אֲבָל הוּא לֹא הִתְפַּעֵל מִשּׁוּם דָּבָר, כְּשֶׁלָּקְחוּ אוֹתוֹ לְבֵית הַסֹּהַר הֵרִים אֶת הַיָּדַיִם עִם הָאֶזִּקִּים וְאָמַר לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ: 'הָעֲבֹדָא שֶׁלָּכֶם יִהְיֶה יָפוּצוּ מַעְיְנוֹתֶיךָ חוּצָה', רַק כָּכָה אֶפְשָׁר לִמְחוֹת אֶת הַסְמָ"ךְ־מֵ"ם, יָ'פוּצוּ מַ'עְיְנוֹתֶיךָ ח'וּצָה זֶה רָאשֵׁי תֵּבוֹת יְמַ"ח שֶׁרַק עַל־יְדֵי־זֶה אֶפְשָׁר לְהַצִּיל אֶת הָעוֹלָם – לְהַדְפִּיס וּלְהָפִיץ וְכַמָּה שֶׁיּוֹתֵר.

הוּא רָכַשׁ מְכוֹנַת דְּפוּס, תַּבְנִית אוֹתִיּוֹת, וּפָתַח בְּמִסִּירוּת נֶפֶשׁ בֵּית דְּפוּס בְּבֵיתוֹ, בְּסֵפֶר "עָלִים לַתְּרוּפָה" אֶפְשָׁר לִרְאוֹת סִפּוּרִים רַבִּים מַה שֶּׁעָבַר עָלָיו, אֵיךְ הִשִּׂיג דְּיוֹ וּנְיָר. תִּתְאָרוּ לְעַצְמֵיכֶם אִם הָיָה לְרַבִּי נָתָן מַה שֶּׁיֵּשׁ הַיּוֹם, יֵשׁ שִׂיחָה מֵרַבֵּנוּ שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מַנְהִיג אֶת הָעוֹלָם כָּל פַּעַם יוֹתֵר יָפֶה, הַיּוֹם, מִמָּקוֹם אֶחָד יְכוֹלִים לְהָפִיץ בְּכָל כַּדּוּר הָעוֹלָם בְּתוֹךְ שְׁנִיּוֹת מַמָּשׁ, דִּבּוּרֵי אֱמוּנָה וְיִרְאַת שָׁמַיִם, זֶה הַכֵּלִים שֶׁל מְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ, זֶה הָיָה מְכֹרָח לַעֲבֹר דֶּרֶךְ מְסִירוּת נֶפֶשׁ שֶׁל רַבִּי נָתָן.

הוּא זֶה שֶׁהֵרְאָה לָנוּ אֵיךְ שֶׁצְּרִיכִים לְהִכָּנֵס לָזֶה בְּכָל הַכֹּחַ, וְאָמַר לְפָנַי הִסְתַּלְקוּתוֹ: "הִנֵּה עֶזְרָא הַסּוֹפֵר הוֹלֵךְ לְהִסְתַּלֵּק וְ'טָרַיְךְ פָּסוּל'" - הַחוֹבְרוֹת וְהַסְּפָרִים שֶׁל כְּפִירָה מַה שֶּׁהָיָה אָז בְּיָמָיו – "מִתְגַּבֵּר כְּמוֹ שֶׁמִּתְגַּבֵּר, אֲבָל אֲנִי מְקַוֶּה שֶׁדַּף אֶחָד שֶׁל סִפְרֵי רַבֵּנוּ יִהְיֶה תִּקּוּן עַל הַכֹּל", זֶה מַה שֶּׁאֲנַחְנוּ זוֹכִים כְּהַיּוֹם הַזֶּה, לְאַט לְאַט דִּבֵּר רַבֵּנוּ מִתְפַּשֵּׁט בְּכָל הָעוֹלָם, וְכָל מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ חֵלֶק בָּזֶה אִם זֶה בְּהַדְפָּסָה, אִם זֶה בְּתָמִיכָה לְהַדְפָּסָה אִם זֶה בַּהֲפָצָה, זֶה זְכוּת הָרַבִּים. יֵשׁ שִׁיר שֶׁשָּׁרוּ בִּימֵי מוֹהָרַ"ש: 'עַל יְדֵי הֲפָצַת סִפְרֵי רַבֵּנוּ נָבִיא אֶת מְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ' – פְּשׁוּטוֹ כְּמַשְׁמָעוֹ, כָּל מַה שֶּׁמְּפִיצִים אֶת זֶה יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְזֶה מַגִּיעַ לְכָל פִּנּוֹת הָעוֹלָם, וְעוֹד וְעוֹד הִנֵּה קְנְטֶרס כְּבָר הִגִּיעַ וְ'אֲשֶׁר בְּנַחַל'– כָּל מַה שֶּׁיֵּשׁ בְּכָל מִינֵי צוּרוֹת בְּכֵלִים מְכֻלִּים שׁוֹנִים, חוֹבְרוֹת, עֲלוֹנִים, כָּל מִינֵי דְּבָרִים נִפְלָאִים שֶׁזָּכִינוּ בְּיָמֵינוּ אֵלּוּ, כָּל מִי שֶׁרַק לוֹקֵחַ חֵלֶק בְּהַפָּצָה, אִם זֶה בְּמָמוֹן, טִרְחָה וִיגִיעָה, יֵשׁ לוֹ חֵלֶק בְּהַגְּאֻלָּה הָעֲתִידָה בִּמְהֵרָה.

כל יום נרדם בשיעור...

דיבורים נפלאים נשא מורינו שליט"א בעת ה**סיום של מסכת נדרים במסגרת לימוד הדף היומי**, למשתתפי השיעור היומי שנמסר בהסברה יוצאת דופן על ידי ראש הישיבה הרה"ג ר' אליעזר אדלשטיין שליט"א:

הָיָה פַּעַם יְהוּדִי שֶׁהָיָה מוֹסֵר אֶת נַפְשׁוֹ לְהַגִּיעַ כָּל יוֹם לְשִׁעוּר תּוֹרָה, אַךְ כְּשֶׁהָיָה מַגִּיעַ הָיָה מִתְנַמְנֵם, כָּכָה כָּל יוֹם, מֵרֹב עֲיֵפוּת, שָׁאֲלוּ אוֹתוֹ: אוּלַי לֹא שַׁיָּךְ שֶׁתָּבוֹא, לָךְ לִישׁוֹן... עָנָה אוֹתָן יְהוּדִי: זֶה שֶׁהַיְלָדִים שֶׁלִּי רוֹאִים אֶת הָאַבָּא יוֹצֵא מֵהַבַּיִת כָּל יוֹם עִם גְּמָרָא בִּשְׁבִיל לָלֶכֶת לִלְמֹד תּוֹרָה, זֶה בְּעַצְמוֹ מַסְפִּיק לִי! הָעִנְיָן הַזֶּה שֶׁיְּלָדִים רוֹאִים אֶת הָאַבָּא הוֹלֵךְ לִשְׁעוּרֵי תּוֹרָה זֶה מְאֹד מְאֹד חָשׁוּב.

כַּמָּה נִסְיוֹנוֹת יֵשׁ לַנַּעַר בְּדוֹרֵנוּ, הָעֲצָה הִיא לְהַכְנִיס בָּהֶם אַהֲבָה לַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, הַחִנּוּךְ הַזֶּה חָשׁוּב מְאֹד.

בְּמֵימְרָא הָאַחֲרוֹנָה שֶׁל הַגְּמָרָא, הִיא דָּנָה הַאִם אָדָם יִרְצֶה לֶאֱסֹר עַל עַצְמוֹ דָּבָר שֶׁהוּא רוֹצֶה אַחַר כָּךְ, בִּשְׁבִיל שֶׁיִּהְיֶה לוֹ בְּחִינָה שֶׁל "מַיִם גְּנוּבִים יִמְתָּקוּ וְלֶחֶם סְתָרִים יִנְעָם", שֶׁהוּא חוֹשֵׁב שֶׁעָדִיף לַעֲשׂוֹת דָּבָר בַּעֲבֵרָה, וְהַגְּמָרָא אוֹמֶרֶת שֶׁלֹּא אוֹמְרִים כָּךְ. אִם כֵּן מַה פֵּרוּשׁ הַפָּסוּק?...

רַבֵּנוּ מְפָרֵשׁ לָנוּ אֶת הַפָּסוּק הַזֶּה! (לִקּוּטֵי מוֹהֲרַ"ן ח"א רפד), חֲכָמֵינוּ ז"ל אוֹמְרִים שֶׁשּׁוֹאֲלִים אֶת הָאָדָם: "קָבַעְתָּ עִתִּים לַתּוֹרָה" - רַבֵּנוּ מְפָרֵשׁ שֶׁהַלָּשׁוֹן קֶבַע הוּא לָשׁוֹן גְּזֵלָה (כִּלְשׁוֹן הַפָּסוּק 'וְקָבַע אֶת קֹבְעֵיהֶם נָפֶשׁ'), שׁוֹאֲלִים אֶת הָאָדָם אִם גָּזַל מִן הַזְּמַן שֶׁהוּא טָרוּד בַּעֲסָקָיו - עִתִּים לַתּוֹרָה, כִּי צָרִיךְ לְחַטֵּט וְלִגְזֹל עִתִּים לַתּוֹרָה מִתּוֹךְ הַטְּרֻדּוֹת. יוֹצֵא שֶׁלִּמּוּד תּוֹרָה שָׁבָא לוֹ בְּקֹשִׁי רַב, בְּגֵזֵלָה, זֶה מַיִם מְתוּקִים, אוּלַי בְּשָׁעַת מַעֲשֶׂה זֶה קָשֶׁה לוֹ, הוּא נִרְדָּם, זֶה 'לֶחֶם סְתָרִים יִנְעָם' - זֶה לֹא בְּבֵית מִדְרָשׁ, בַּכּוֹלֵל, בְּיִשּׁוּב הַדַּעַת, זֶה בִּבְחִינָה שֶׁל גְּנֵבָה וְסֵתֶר, אֵיזֶה מְתִיקוּת וְנַחַת רוּחַ זֶה לְמַעְלָה וּלְאָדָם כָּאן! זֶה הַ"פִּי וְהַחֵן שֶׁל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְאֵיזֶה נַחַת רוּחַ וְשִׂמְחָה כְּשֶׁזּוֹכִים לְסִיּוּם, בְּתִקּוּנֵי זֹהַר בַּהַקְדָּמָה מוּבָא שֶׁאֶחָד שֶׁזּוֹכֶה לְסַיֵּם מַסֶּכֶת אַחַת - זוֹכֶה לְקַבֵּל עוֹלָם אֶחָד, רְכוּשׁ רוּחָנִי וְגַשְׁמִי, זֶה מְלַוֶּה אוֹתוֹ כָּל הַיּוֹם הַדַּף הַזֶּה.

זֶה הָרָצוֹן שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ שֶׁנִּהְיֶה גַּבָּבִים, לִגְנֹב תּוֹרָה לִגְנֹב קְדֻשָּׁה!

בוגרי ישיבות "היכל הקודש" ו"אור מוהרא"ש" התאחדו לייסוד ארגון "אברכי מוהרא"ש"

ביבנאל עיר ברסלב, התאספו האברכים הצעירים, בוגרי ישיבתו של מוהרא"ש ז"ל בברוקלין ובוגרי "אור מוהרא"ש" שביבנאל, לכונן ארגון התאחדות בשם "אברכי מוהרא"ש", שבמסגרתו יתאספו מדי פעם בשיחת חברים להתחזק יחד בדרך רבינו הקדוש זי"ע לעורר הזכרון ולהתחיל מחדש תמיד ללכת בדרך שסלל לנו מוהרא"ש זי"ע.

את האירוע פתח הרב אלימלך שארף נ"י, שעורר את האברכים שכל אחד ישקיע מחשבה איך הוא יכול לתת לארגון, להשקיע באחדות, בשיחת חברים, לפעמים חיזוק אחד שאברך מקבל מחבר שלו זה יכול להיות הרבה יותר חזק ממה שקיבל מראש הישיבה. זה מה שרבינו עורר אותנו על שיחת חברים לדבר יחד מעצות רבינו ז"ל ולהתחזק אחד מהשני.

גבאי הארגון ר' אליעזר שלמה מימוני נ"י מסר כמה מילים על מטרת החבורה, שאנו זוכים להתחמם הרבה בצילו של צדיק, בשבתות נסיעות ואירועים רבים, בהם הרה"צ שליט"א מוכר אוצרות למי שרק יש לו את השכל להקשיב ולקבל, אוצרות של חיזוק, של שלום בית, התבודדות ועבודת השם, והאברכים יחד צריכים להתחזק לתפוס ולקבל את זה לחיות עם זה חיים טובים בפשיטות.

האברכים זכו לשיחת קודש של מורינו שליט"א, איך שאברך שמסתובב בחבורה קדושה כזו, זה משפיע על כל חייו, על שלום ביתו - כשאשה רואה שבעלה מחובר לחברים טובים, **רבינו רצה שנעשה את נשותינו חסידות**, איך עושים זאת? וכי שייך ללמוד עם האשה ליקוטי מוהר"ן?... **כשבעל מסתובב בחבורה קדושה תמיד יהיו לו דיבורים טובים לומר בבית.**

וכן חיזוק שהאברכים יהיו מחוברים ללימוד "בי"ת- בבלי ירושלמי תוספתא" כל יום, שאצלינו, תלמידי מוהרא"ש, גם אברכים שלא יושבים בכולל, צריכים לעבוד, שחכמינו הקדושים אומרים יפה תורה עם דרך ארץ - זה מביא לדברים יפים, זה לא בושה, אבל יש לימודים נכונים איך לחטוף וללמוד, **ואברכים כאלו יכולים ללמוד יותר מאברך כולל!**

כל כך היה חשוב אצל רבינו ז"ל שיחת חברים, בוודאי שהכוונה על שיחות שיוצא מהם משהו חיובי, איזה דיבור מחיה נפשות. אחר כך כשחוזרים הביתה והאשה שואלת מה היה, מיד יש דיבור טוב למסור

זו המעלה שמדפיסים את החוברות המסדורות עם הלימודים היומים בבי"ת, "שכל מקום שהלך שם ביתו עִמו" (ברכות י, ב), מביאים לך את התורה על טס של זהב... זו סגולה לשלום בית, וסיפר שמקבל הרבה מכתבים מנשים בקהילה, שמודות על הבעל שהתחיל ללמוד, מדברים מאברכים יותר מבוגרים, שכמעט שכחו צורת הדף... ופתאום כל הבית נהפך לבית של תורה, הילדים גם רואים את זה וזה משפיע עליהם למעשה.

כל כך היה חשוב אצל רבינו ז"ל שיחת חברים, בוודאי שהכוונה על שיחות שיוצא מהם משהו חיובי, איזה דיבור מחיה נפשות. אחר כך כשחוזרים הביתה והאשה שואלת מה היה, מיד יש דיבור טוב למסור, "חושבים מה אני כבר 'דבר" וכו' אבל מותר להכניס בתוך הבית דברים של תכלית!, הבנות כאן שקיבלו חינוך שלנו, אצלם זה חשוב מאד, ואם יש לבעל גם כן מה לתת לה, דבר טוב כולם אוהבים לשמוע.

בס"ד

לקראת ההילולא הקדישא:

תזכה עוד יהודי!

נהנה מתוכן ההתחזקות העשיר של מגזין "עיר ברסלב"?

מחיר מיוחד **למנוי נוסף** לאחד ממכריך:

9.90 ₪

במקום 36

המחיר הוא למנוי קיים שעושה מנוי נוסף עבור אחד ממכריו
המחיר למשך חצי שנה

המבצע בתוקף עד ל"ח אדר תשפ"ג

להצטרפות:

053.483.3424

עיר ברסלב

הספר יטהאיר את העולם

הרכבות העירוניות חרקו על המסילות כדבר יום ביומו, אולם באותו יום גורלי, בתחנה שעל יד איצטדיון הבייסבול המפורסם - "יאנקי סטדיום", נזרעו זרעי המהפכה האדירה שידע העולם בעשרות השנים הבאות.

מיד לאחר השחרור, כשהוא עירירי ובודד, החל להשתקם ולסחור לפרנסתו, וכיון שהיה מאנשי-שלומנו היקרים, מהכסף המעט שהרויח במסחרו הראשון, הדפיס את הספר הקדוש 'משיבת נפש' ביחד עם 'שיחות הר"ן' ותקון הכללי בסופו, בעודו על האדמה העשנה של מלכות הרשעה גרמניה, ימח שמם

הספרון הנדיר

רטט של התרגשות אוחז בנו כשאנחנו שוזפים את עינינו בספרון הקטן והמתפרק, אפשר לומר בבטחה שאין ספור עתקים של הספר הקדוש "משיבת נפש" כבר יצאו ממכבש הדפוס, אולם ספרון זה מיוחד במינו: הודות לדפיו החומים והמתפוררים אנחנו זוכים לדעת מרבינו הקדוש ועצותיו הנפלאות!

חשיבות רבה ייחסו אנ"ש, בכל הדורות, לתחנת חייהם בה זכו להתוודע מרבינו ז"ל, הרי באותה נקודת מפנה התחילה מסכת אחרת וחדשה בחיים, מסע של התחזקות רצוא ושוב אל זיו ונועם דבקות השם יתברך, בכל פרט ומכל מצב בחיים.

היום הגורלי

זה לכאורה היה נראה כעוד יום חורפי בכרך הגדול, הרכבות העירוניות חרקו על המסילות החלודות כדבר יום ביומו. אולם באותו יום גורלי, נזרעו זרעי המהפכה האדירה שידע העולם בעשרות השנים הבאות.

הנער היהודי הצעיר שעלה לנסיעתו היומית לישיבה בה למד, הצטנף במקומו וניסה כבכל יום להעביר את הנסיעה הארוכה בקריאת סיפורים מעניינים.

בתחנה שעל יד איצטדיון הבייסבול המפורסם – "יאנקי סטדיום", הוציא מכיסו את הספרון שלקח במהירות תוך כדי חפזון לרוץ להספיק את הרכבת, החל בקריאתו, וכל השאר היסטוריה...

אותה התקרבות נחרטה בדפי ההיסטוריה של חסידות ברסלב באותיות של זהב, באותה התקרבות שמו של הרבי מברסלב יצא מהעלם אל גילוי נורא כזה שהולך ומתגבר מיום אל יום. רבבות בכל רחבי העולם נתוודעו מרבינו ז"ל בזכות אותו חסיד אמיתי – מוהרא"ש ז"ל.

לקראת ההילולא הגדולה, בה נתעורר מחדש ללכת בדרך שסלל לנו, לקיים עצות רביז"ל בתמימות ובפשיטות, אנו חושפים בפרסום ראשון לאנ"ש היקרים, את הספר הנדיר שכולנו חייבים לו הכרת הטוב.

ההדפסה על האדמה החרוכה

הדפסת מהדורה זאת של משיבת נפש היא

לעצמה מופת להתחזקות נפלאה: הרב החסיד ר' נפתלי צבי רייכמן ז"ל (נפטר ב' שבט תשמ"ד), היה יהודי מאד חשוב מחסידי ברסלב, שעבר את מדורי הגיהנם של השואה האיומה, היה חקוק עליו מספר שחקקו עליו הנאצים, ימח שמם, במחנות הרכוז, שם איבד את כל בני משפחתו הי"ד.

הוא סיפר למוהרא"ש, כשנפגשו לאחר שנים רבות מההתקרבות, שהספר הזה, וגם 'לקוטי־מוהר"ן' היו עמו בשנות גלותו, והם אשר חזקו אותו במשך כל אותם ימים קשים, אך נס גלוי היה זה, שעלה בידו להחביא את הספרים מעיני הצוררים במשך כל שהותו במחנה ההסגר, ולא גילו אותם אצלו.

מיד לאחר השחרור, כשהוא ערירי ובודד, החל להשתקם ולסחור לפרנסתו, וכיון שהיה מאנשי־שלומנו היקרים, מהכסף המעט שהרויח במסחרו הראשון, הדפיס את הספר הקדוש 'משיבת נפש' ביחד עם 'שיחות הר"ן' ותקון הכללי בסופו, בעודו על האדמה העשנה של מלכות הרשעה גרמניה, ימח שמם.

ה'שיחות הר"ן' היה עם אותיות קטנות בלתי קריאות, אבל ה'משיבת נפש' היה באותיות יותר גדולות, וה'משיבת נפש' התגלגל והופץ לאביו של מוהרא"ש – הגה"ק מטאקאי זצ"ל.

וראה בספר 'לקוטי שיחות וספורים': לאחר סיום מלחמת העולם השניה, שהה הרה"ח ר' לוי יצחק בנדר ז"ל במחנה העקורים באד־רייכנהאל, ולמד שם ברבים שעור בלקוטי־מוהר"ן, ר' נפתלי צבי רייכמאן הדפיס אז הלקוטי מוהר"ן ומכר במחנה של ר' לוי יצחק מאה ועשרה ספרי לקוטי־מוהר"ן, וכלם למדו בזה בשעור של ר' לוי יצחק, ואמר ר' לוי יצחק, מי שהדפיס הלקוטי מוהר"ן וכן שזכה להיות בציון רבנו ז"ל – וועט דאס איהם א גרויסע טובה זיין דארטן [תעמוד לו לזכות בעולם העליון].

כאשר הסתלק בשם טוב, היה מוהרא"ש בהלויתו ולחש לו, שהוא מת ושילך אל רבנו ולא יתפעל מאף אחד, כמנהג אנשי־שלומנו.

מורינו הרה"צ שליט"א מציג את הספר בפני עורכי הגליון

חשיבות רבה ייחסו אנ"ש, בכל הדורות, לנקודת המפנה בה התקרבו אל עצות רבינו ז"ל הנפלאות.
הספר הנדיר שכולנו חייבים לו הכרת הטוב

בתחנה שעל יד איצטדיון הבייסבול המפורסם - "יאנקי סטדיום", נזרעו זרעי המהפכה האדירה שידע העולם בעשרות השנים הבאות

הדפיס ספרי רבינו על אדמת מלכות הרשעה. ציון קברו של ר' נפתלי צבי רייכמאן ז"ל בהר הזיתים

הרב שלמה ברוך בלוי

צדיק אחד ומהפכה ענקית

מה רבו מעשיך ה', בהגלות נגלות לנו חסידות טהורה, אמיתית ותמימה כזו, כמו חסידות ברסלב - פינה של אמת אמיתית בתוך ים של שקר גועש. הדיבורים של רבינו הקדוש נוצצים כחדשים, כעת כתיבתם כך בזמן הזה, רלוונטיים, שייכים, ומורים את הדרך לדור האחרון, כזה ראה וקדש. אנשי שלומנו חסידי ברסלב מכל הדורות של מאתים שנה האחרונות, נרדפים ונחבאים אל הכלים מסתכלים בעינים קמות על תחייתה של חסידות ברסלב, והפיכתה מחסידות נעלמת ונרדפת לתנועה של המונים, אלפים ורבבות של יהודים מאמינים בני מאמינים.

האחראי הישיר לכל זה, היה אדם אחד, בודד ויחיד - מוהרא"ש הקדוש, שמרגע התקרבותו ממש, חלם את החלום הנשגב הזה, "רבינו הוא מתנה לכל עם ישראל" קרא כבר אז. ומיום עמדו על דעתו, הפיץ את הסגולה לעם סגולה, בתחילה בספרי רבינו ומוהרנ"ת שהיו אז, שנדפסו על ידו בהידור האפשרי של אותה תקופה, אחר כך בליקוטי דברים מספרי מוהרנ"ת, והנגשתם לציבור הרחב, עד פריטת ההון הגדול לכסף קטן, שביד כל אדם בעולם, בשפתו הוא - נמצאים דברי הצדיק האמת מיחידי הדורות עד שנעשתה כל הגולה כמדורת האורה.

בר מזל הייתי לגמרי, בכך שזיכני השם יתברך להכיר, או יותר נכון - להציץ ברסיסי האורה שהתנפצו מאדרת חייו הקדושים של מוהרא"ש. משחר ילדותי, בהיותי עדיין שומע את קול הקריאה הידועה, נמשך לבבי אחריו והבנתי עד כמה שפר חלקי וגורלי בחיים, כשהדרך להתעלות בעבודת הבורא סלולה ומוכנת, על ידי אותו ענק שבענקים, שהעניק את החמה בגובה קומתו הרוחנית, והועיד לעולם בו חי את כל הטוב.

רבים הדברים הנפלאים שזכינו לראות אצלו, מאותו רגע בו ראינו את עיניו הקדושות שבערו באש להבה שלא מעלמא הדין, הבנו, כי במקומו שואף זורח אור גדול מאד שמסוגל להאיר את החושך הסמיך ביותר, אך הפלא הגדול ביותר שלו - היה של קרוב הרחוקים, ולאו דוקא רחוקים ממש, אלא אף בחורי ישיבות, אברכים ובעלי בתים חרדים לדבר ה' - הפכו לעובדי ה' והמירו את חייהם הפשוטים לחיי טוהר.

ודבר ידוע הוא זה, אומנות של ממש היתה למוהרא"ש הקדוש, לגרום לבר־שיחו לרצות לעבוד את השם... התואר הנשגב בו כינו את אליהו הנביא - איש סחו אחריו ה' הוא האלקים, הולם את מוהרא"ש ממש כפשוטו. כל אדם שהכיר אותו בתקופת־מה בחייו - החל לדבר גדולות ונצורות מנוכחות ה' בעולמו, ודבר זה די מפורסם ומאפיין בולט אצל אישיותו של מוהרא"ש, שהיו יודעים בו כל מכיריו.

ככלל אפשר לומר בזהירות, כי את האומנות המיוחדת הזו קיבל מן שמיא, על ידי יגיעות ועבודות שאין בדומה להן, בהתמסרות אין קץ להיות 'שמש אצל הצדיק האמת' כלשונו, והקדשת חיים שלמים לפרסם אלוקותו של הקב"ה בכל העולם כולו, בכל הדרכים, בכל החזיתות, בכל השפות, ובכל האפשרויות, לא בחל באף עבדות ויגיעה, באף נסיעה וטרחה, הוא באחת - כל עוד נפשי באפי אגלה ואפרסם את האור הגדול של רבינו די הצורך.

כי כל השנים ידענו, כי אף שאיננו מכירים 'אותו', הננו כן מכירים 'אותנו', ויודעים היטב היטב, אל מה זכינו על ידי הצדיק הזה, שהנחיל לנו את המורשת של רבינו הקדוש בשיא שלמותה וטהרתה

באמת קשה לאמוד את ההיקף העצום, אדיר הממדים והבלתי נתפש של העבודה הבלתי פוסקת של חיים שלמים, שהשקיע מוהרא"ש למען פרסום שם הצדיק בעולם, וכמעט אין תחום שלא השתטח בו, אין זוית שלא גילה, ואין כיוון שלא ירה בחיציו את הבשורה המהדהדת עדיין בעולם - יש רבי כזה שיכול לעזור לכל בני העולם, לכל אחד ואחד ממש, יהיה מי שיהיה, בכל דרגה ובכל מצב.

לעולם הזה יש טבע משלו, טבע שמשכיח הכל, הרעש העצום שעשה מוהרא"ש בעולם - נמוג אט אט לתהום הנשיה והשכחה, לא התוצאות חלילה, אבל המלח שאחז בהגה של האניה הגדולה הזו, פנה והלך לו, עלה דודי להיכלו, להתעלות אל עילאה דכל עילאין, אל המקום שלשם שאף וזרח כל ימיו, לא לפני שהותיר אחריו כמה ארונות ספרים שחיבר, גדושים מזן אל זן, בדיבורי אמונה והתחזקות, בדרשות התעוררות והתלהבות, בשיחות חסידות, מוסר, יראה, קבלה ודרוש, וכל צד ופינה שיש ביהדות, הכל הואר על ידו באור בהיר בשחקים, ונשמתו הגדולה עלתה אחר פעולתה להתלונן בצל צחצחות, אל על.

ועדיין חסרים אנו לימוד עמוק לדמותו הנפלית, להבין, שאם שלח הקב"ה אדם נעלה כזה לעולמנו השפל, תורה שלימה ולימוד אנו צריכים, הרי לא לחנם הראה לנו בורא כל הנשמות, נשמה אחת שכזו, שבכל רגע היותה בעולם - בערה אליו יתברך בתבערה מפליאה ומפעימה, עד שכביכול, היה זה מלאך מן השמים שכשגריר מעולמות עליונים, נועד להדריך את נשמות ישראל להתקרב אל די ברא

כולא למעבד ליה רעותא שלים, לאהבה אותו ולירא ממנו.

ידעו נא אנשי שלומנו היקרים, חסידי ברסלב, כי מוהרא"ש הקדוש, לא היה לו שום רצון אחר בזה העולם, כי אם לעבוד את השם יתברך בתמימות ובפשיטות, הוא חי בעולמנו מתוך תחושת שליחות קבועה, שלא שכח אותה אפילו לרגע - לגלות ולפרסם לכל באי עולם כי הקב"ה ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ואין שום מציאות מבלעדיו יתברך כלל, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, וכיון שכך - הידיעות אודותיו ועל חייו הקדושים, היא ידיעה המעוררת את האדם לפסוע בנתיבות טוהר עילאין, ולהאיר על הנפש ממקורי דרחמי.

כשהחלטתי ליצוק לתוך אותיות את ההרגש העמוק שהותיר בי חיי רא"שנו, נאלמתי דומיה, ביודעי על נכון, כי דבר בלתי אפשרי הוא זה, שאדם בדורנו, יוכל למתוח קוים, אף כי כלליים, אחרי שבילי חייו הנעלמים והטמירים של איש אשר מסר נפשו בכל יום ויום אליו יתברך, למרות פרסומו והיכרותו ברבדים נרחבים של העם - אפשר לומר בביטחה, כי הצדיק הזה נשאר עלום, ו'צדיק נסתר' ייקרא לו, ואיככה אכתוב דברים אודותיו, ומה תהיה עבודתי ומטרתה.

ואחר שובי נחמתי, כי כל השנים ידענו, כי אף שאיננו מכירים 'אותו', הננו כן מכירים 'אותנו', ויודעים היטב היטב, אל מה זכינו על ידי הצדיק הזה, שהנחיל לנו את המורשת של רבינו הקדוש בשיא שלמותה וטהרתה, וקרבנו אל האור הגדול הזה, ונשא אותנו כל השנים, כאשר ישא האומן את היונק, ולבו - לב הארי - לא פסק מלהגות בטובותו של העם היהודי, שהוא ההתקרבות האמיתית שלו אל בורא כל עולמים.

ואף אם לא אמנע מכל דבר טוב שאפשר לכתוב עליו, לא זאת מגמתי, כי אם אלא לכתוב ולהביע את המיית הנפש השוקקת אחר קדושתו הנוראה של מוהרא"ש, ולהודיע בשער בת רבים, כי הגיע הזמן לומר את האמת הפשוטה הזו: מוהרא"ש היה חד בדרא כפשוטו, לא היה איש שעשה כמעשהו, ולא דמה לו אף במאום, שלמותו כעבד נכנע אל רבונו של עולם, עלתה וגם נצבה לנגד עיני בכתבי את הדברים הללו, בנפש נענה ובעין דומעת.

העם הקדוש משופע בצדיקים גדולים, גאונים וקדושים, וכל אחד בשמו הטוב יבורך, עבודות נשגבות, מדרגות עילאיות, יש ויש. אבל הנמצא כזה איש, שכל רגע בחייו היה מוקדש להוריד את השכינה בתחתונים? שכל דיבור ודיבור שכתב ופרסם היתה למען שמו יתברך בלבד? הסוד הגדול של מוהרא"ש היה, שלנגד עינינו התרחש מאורע פלאי ביותר, שאדם אחד ויחיד, מחולל מהפכה אדירה בכל שכבות העם, בכל כדור העולם. והשקט המרעים סביבו מעורר השתאות. לעולם לא נדע את עצמת הכח הנורא הזה.

בחייו הקדושים, מעטים יחסית היו שהכירו את גדלו, ומעטים עוד יותר נפגשו בכלל עמו, ספון בחדרו כל הימים והלילות, היה הוגה בתורת ה' ועובד אותו במסירות נפש, כותב מכתבים ארוכים וקצרים לאנשים שאינו מכיר אישית, ובלבד שיוכל לנטוע בהם אור קרבת אלוקים. הפרסום שסביב אישיותו היה בעיקר בשליש האחרון של חייו, כשרוב שנותיו היה עושה את הבלתי ייאמן - איש אחד ומהפכה רוחנית אדירה שאין לה תיעוד בכלל.

בעיון קל בארחות חייו ובתולדותיו, נפגשים אנו עם לימוד מעמיק של קדושה גדולה מאד, אין זה רק להזכיר זכות צדיקים ולהכיר את דרכיהם, כי אם ללמוד בלימוד בהיר את המעשה אשר נעשה בחיינו, כי כאמור, היכולת העל-אנושית כמעט של מוהרא"ש להחדיר אמונה ודבקות בכל אחד ואחד, יהיה מי שיהיה, עדיין מרחפת בעולם, ועלינו לצעוד בעקבותיה ולהמשיך להתבשם ממנה, בבחינת 'גדולים צדיקים במיתתם יותר מבימי חייהם'.

אסיר תודה הנני למסבב כל הסיבות, שהביאני המלך חדריו, ועיני ראו ולא זר, את היופי האצילי הזה. זכרתי ימים מקדם, את ההשפעה האדירה שהיתה למוהרא"ש עלי ועל חברי המקורבים, שתחת רצונות ילדותיים טבעיים, נטע בנו בחן נפלא שאין כמוהו - חשק אדיר לשאיפות רוחניות מרוממות, ואני בטוח שכל חברי וידידי שיקראו את השורות הללו, יבינו היטב במה דברים אמורים, ויתכן שיגערו בי בלבם, על התיאור החיוור יחסית, לעומת האור הבוהק הזה, שכה אפיין את מוהרא"ש.

כיום, מעגל השפעתו של מוהרא"ש התרחב לממדים לא צפויים, יודעים אנו על קהלות שלמות של אנשי תורה ויראה, שבונים את בנין חייהם לאור כתביו ופרסומיו, על מוהרא"ש אפשר לקרוא בקול גדול: לשמו ולזכרו תאוות נפש", כל אחד שזכה לדעת מהדיבורים הנוראים והנפלאים שנשפכים מכל פינה מספריו, קונטרסיו, מכתביו, סיפוריו, דרשותיו ושיחותיו - מתרומם בכל עת מצוא, ורואה את עולמו בחייו הרוחניים, לעבוד את השם יתברך באהבה, ביראה ובשמחת הלב מתוך התקרבות לצדיק האמת רבינו הקדוש מוהר"ן מברסלב זי"ע ותלמידו הקדוש מוהרנ"ת זי"ע.

ועדיין יש מקום לחבר חיבור של 'לימוד חייו', להנחיל לדורות הבאים את המורשת הנפלאה הזו, למען ידעו דורותינו, כי אפשר בעולם הזה לחיות חיים אמיתיים, יפים ונפלאים לפי כל אמת מידה. הרי כל ברסלבר חסיד יודע, כי את מושפעיו של מוהרא"ש ניתן להכיר מיד, בפגישה אקראית אפילו, הדיבור, הסגנון, הגישה... הכל צועק אמת פשוטה כזו. אם המדובר בלימוד התורה - הלפיתה הבלתי פוסקת בספר כלשהו בכל עת מצוא, בכל מקום ובכל זמן. אם המדובר אודות תפלה ושיחה בינו לבין קונו - יכלה כח התיאור לגמרי. ואם המדובר בהפצה - נו, אתם יודעים... ועוד ועוד. וכל זה טעון לימוד, עקבי ומעמיק, כי כל זה שזור בחייו הקדושים של מוהרא"ש - נדבך אחר נדבך.

לפלא גדול נחשפתי בעת שכתבתי את החיבור הזה, כי אף שרגיל אנכי בכתיבה, הרגשתי קושי עצום לכתוב את הדברים, ביודעי עד כמה חסרים יהיו, ועד כמה לא אצליח להעביר את כל מה שברצוני להעביר, להנחיל את העומס הגדול שיושב על הלב וכו' וכו'. ועם זאת, חש אני מחויבות אמיתית לגשת אל המזבח ולמעלה מתוך חרדת קודש, ולשאוב משם להבות א"ש שבערו שבעים וחמש שנים אל הקב"ה בלי הפסק רגע.

כיום, מעגל השפעתו של מוהרא"ש התרחב לממדים לא צפויים, יודעים אנו על קהלות שלמות של אנשי תורה ויראה, שבונים את בנין חייהם לאור כתביו ופרסומיו, על מוהרא"ש אפשר לקרוא בקול גדול: לשמו ולזכרו תאוות נפש", כל אחד שזכה לדעת מהדיבורים הנוראים והנפלאים שנשפכים מכל פינה מספריו, קונטרסיו, מכתביו, סיפוריו, דרשותיו ושיחותיו - מתרומם בכל עת מצוא, ורואה את עולמו בחייו הרוחניים

"הצלת לי את החיים" דרה לפני הרעל"

חצי שנה האיש מחפש את מוהרא"ש, ואז מצא ואמר לו: **הצלת את החיים שלי!** // שיחה מרתקת עם סיפורים נפלאים, מאת **הרב אברהם שושן** שליט"א - מהיכל הקודש בני ברק

האסיר לשעבר שמוסר שיעורי תורה

אנו מתכוננים ליום גדול, ההילולא של הצדיק עטרת ראשינו מוהרא"ש הקדוש זי"ע. צדיק שרבבות יהודים מתחזקים מספריו הקדושים, רבבות שמעו בזכותו מעצות רבינו ז"ל, הוא פנה אל נשמות ישראל על ידי הקונטרסים הקדושים – "אהובי בני, בני ובנותי היקרים", וגילה להם "השם אוהב אתכם", "אין שום מציאות בלעדו יתברך, הכל זה אלוקות, הכל זה אמונה".

פעם הפצתי בתחנת דלק פז ביציאה מבני ברק, ניגש אלי גיסו של אחד הרבנים החשובים מגדולי המחזירים בתשובה, ואמר לי: **"אם אתה רוצה אני אגיד לך מה זה הקונטרסים האלה שאתה מחלק...**

"ישבתי בכלא על מעשים שהייתי מסוגל לעשותם לפני שחזרתי בתשובה, שם נתקלתי בקונטרס "אסירי ארץ" שכתב מוהרא"ש לאסירים, והמילים שם חדרו לליבי: "תדע לך גם יוסף הצדיק היה בכלא, מי שנמצא בכלא יש לו לב נשבר והתפילות שלו חשובות מאד!, לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה, רוץ לבית הכנסת, תניח תפילין, תנשק את הספר תורה, תתפלל להשם – התפילה שלך קורעת את השמים, ממעמקים קראתיך השם, תחטוף קצת תהלים, קצת תורה", הנשמה שלך במצב גבוה מאד מאחר שהגוף הוריד פרופיל...

"מזה חזרתי בתשובה", סיים האברך לספר לי, **"והיום אני יושב ולומד ומוסר שיעורי תורה בשכונתי"!**

שילדים יבינו!

למה חיבר מוהרא"ש את הקונטרסים הקדושים? –

מוהרא"ש היה תמיד מספר שהיה שובב גדול, צדיק אמיתי לא מתבייש לומר... "והיה קשה לי תמיד מדוע רק הצדיקים זכו להיות כאלו, האם רק הם קדושים וזהו?", רבינו אומר שזה יצר הרע לחשוב כך, "אם תצייתו אותי, תהיו צדיקים כמוני ממש!", אמר רבינו.

פעם הפצתי בתחנת דלק פז ביציאה מבני ברק, ניגש אלי גיסו של אחד הרבנים החשובים מגדולי המחזירים בתשובה, ואמר לי: "אם אתה רוצה אני אגיד לך מה זה הקונטרסים האלה שאתה מחלק...

ואז בגיל שש עשרה הוא קרא את הספר הקדוש "משיבת נפש", והדיבורים הקדושים שינו את החיים שלו, ואז תורצה לו הקושיא: איך עולים לשמיים? פשוט מדברים עם השם יתברך! היתה לו תמימות, והוא התחיל לקיים זאת בעקשנות עד שזה שינה אותו לגמרי.

זה רצה מוהרא"ש להנחיל לכל עם ישראל! להביא את הדיבורי אמונה הקדושים האלו לכל נשמה, הוא רצה שכל ילד יבין את עצות רבינו. אבל הוא ראה שאנשים לא מבינים את הספרים, הוא פעם עשה התבודדות ארוכה על זה, נשכב על הריצפה ובכה שעות ארוכות, ותוך כדי בכי הוא נרדם, והוא רואה את רבינו ורבי נתן, הוא בכה לרבינו, ורבינו אמר לו: "תכתוב, אני יגלה לך דברים יפים"...

ככה התחיל מוהרא"ש לכתוב ולא הפסיק עד יומו האחרון. וכן נהג שנתן

מוהרא"ש בשנים עברו עם הרב שושן בחנות ההפצה בבני ברק

לילדים להגיה את הקונטרסים לפני שהוציאם לאור, בשביל לראות שאכן הלשון פשוטה ומובנת.

למה הרבה אנשים רחוקים מלימוד התורה? כי לא מבינים או שאין כח להתעמק מרוב עבודה קשה, אז הפתרון הוא ללכת לשטויות? אלפים עוזבים את התורה, אנשים מבוגרים שלא סיימו פעם אחת ש"ס בחייהם, זה כואב... במקום זה תגרוס בתורה! כל מילה שאדם לומד אפילו שלא הבין כאן – יבין בעולם הבא כל מילה מזככת אותו, "אמרות ה' אמרות טהורות".

מוהרא"ש היה אומר לבחורים שהגיעו ללמוד אצלו, שזה על תנאי שבכל יום יאמרו ח"י פרקי משניות, "זה התנאי שלי, אני רוצה שאתם תהיו מתוקנים בברית", זה תיקון של האר"י ז"ל, "**העלית מן שאול נפשי**" ר"ת **משנה**.

מורינו הרב הצדיק שליט"א, התלמיד הקדוש של מוהרא"ש ז"ל, אומר אם נשים בתוך הרכב משניות, זו סגולה לשלום בית ולסבלנות, האשה מתעכבת באיזו חנות? יש כאן איזה פקק גדול? אני לא בלחץ! אני חוטף עוד פרק, לעשות סדר לימוד מיוחד לרכב, והרכב שלך יהיה קדוש, יקרא בשם "מרכבת המשנה"!

פעמים רבות היה שבא איש זקן למוהרא"ש בדמעות: "בזכותך גמרתי ש"ס!" כשאף פעם לא חלם שהוא יכול בכלל לזכות לכך בחייו, רבינו אומר שכשאדם זוכה לסיים ש"ס הוא ממשיך על עצמו צלם אלוקים!. רבים זכו בזכותו לסיים את כל התורה, לא בחינם נסתלק בפרשת יתרו, בסדר "ומשה עלה אל האלוקים", מוהרא"ש לקח את השיחה של רבינו על דרך הלימוד (שיחה ע"ו בשיחות הר"ן) והנחיל זאת לרבבות.

אתה בעל הבית של האוטובוס?

היינו נוהגים לנסוע כל שנה למירון עם ארגזים מלאים בספרי רבינו, היו באים מהבית מדרש שלנו לעזור למלא כמויות של ספרים, גנרטור ורמקולים, היו על זה מניעות רבות, כל רגע העיפו אותנו השוטרים ממקום למקום, עד שהגענו לציון, איך שמתחיל הקדושה של רשב"י – הסטרא אחרא מושבתת לגמרי... אז היינו מפעילים את הרמקולים עם התיקון כללי ושוטרים רבים היו מגיעים ומבקשים שנביא להם גם חוברת תיקון הכללי, וקוראים ביחד.

זו היתה שמחה גדולה, היינו זוכים להפיץ כמויות אדירות, בלי להרוויח אגורה...

שנה אחת לא היו לנו רכבים, ואמרתי: "ריבונו של עולם, אתה כל יכול, עשה ברחמיך שנגיע למירון עם כל הספרים". ברחוב חזון איש בבני ברק יצאו האוטובוסים למירון, הרבה אנשים נוסעים אבל אף אחד לא לוקח מזוודה, יוצא שהתא מטען ריק... הגענו עם רכב, העמסנו את כל התא מטען עם הארגזים, הרמקולים והגנרטור, סגרתי ועליתי למעלה עם הכרטיס הבודד שקניתי...

התקשרתי לכמה חברים שכבר היו במירון והפצנו שם את כל הכמות הענקית.

בחזור, החזרנו את כל הרמקולים והגנרטור, ונהיה פנצ'ר באוטובוס...

"תשמע יש לנו חבר בכלא, בצינוק הרבה זמן, כבר התייאש מהחיים וביקש מהחברים אולר, בהקדם האפשרי. וכבר לא יכלנו לעמוד נגד הבקשות שלו. מה עשינו? לקחנו קונטרס כזה של מוהרא"ש, עטפנו עם זה באמצעות גומיה את האולר, וזרקנו לו...

התחלנו לצאת מהאוטובוס, והתחילו לשאול אותי: מה עשית פה? מלחמה? מה שמת פה? "חס ושלום", עניתי, "זה משהו רע?! זה לזכות את עם ישראל, מה אנחנו רוצים? לרחם על עם ישראל שיחזרו בתשובה!"...

הגיע אוטובוס חילופי, וכשהגענו לבני ברק, ישנו כולם טוב, מאחר ואני הייתי ער שאל אותי הנהג איפה אני צריך, כיוונתי אותו בדיוק עד המחסן של הספרים...

בא חסיד אחד ואמר לי: "תגיד אתה בעל הבית של האוטובוס? איך עשית את זה, כמה שילמת?, במחיר של כרטיס אחד עשית הובלה מהצפון?!" אמרתי לו: זה בשבילי?! אני לא לוקח שקל מזה, זה בשביל עם ישראל שיחזרו בתשובה. תראו מה זה הזכות של רבינו, הזכות של רשב"י.

זה לא סתם שהקדוש ברוך הוא נתן כזה סיעתא דשמייא, במירון הגיע אחד ואומר לי: אני חייב לחזק אותך על מה שאתה עושה פה. "בכבוד" עניתי לו.

"תשמע יש לנו חבר בכלא, בצינוק הרבה זמן, כבר התייאש מהחיים וביקש מהחברים אולר, בהקדם האפשרי. וכבר לא יכלנו לעמוד נגד הבקשות שלו. מה עשינו? לקחנו קונטרס כזה של מוהרא"ש, עטפנו עם זה באמצעות גומיה את האולר, וזרקנו לו.

ההוא לקח את הקונטרס, קרא

אותו – לא רק שלא פגע בעצמו, רח"ל, אלא חזר בתשובה שלמה, והיום הוא אברך. אני רוצה להביא אותו ליבנאל, בזכות הקונטרס הזה ניצל ממוות. זה סיפור אחד מיני אלף.

בן אדם שלא מחובר לתורה ולמצוות, לא רק עולם הבא אין לו – גם עולם הזה אין... "אם אין יראת השם במקום הזה והרגוני", לא עלינו יש סיפורים כואבים, שבמשפחה כולם מתאגדים נגד האבא, האמא, או אחד האחים. היה חייל קבע אחד, שהחליטו להחרים אותו במשפחה, הילדים לא מדברים איתו, לא מסתכלים עליו, עוברים יום יומיים, שנה שנתיים וכו', כמה בן אדם יכול לסחוב? הוא מביא כסף והכל, אבל מתייחסים אליו כמו גולם...

כשהיה במחנה הצבאי יום אחד, החליט שזהו – הוא מתאבד רח"ל, בדכאון וייאוש עמוק בלי התחזקות, בלי הצדיק... אבל יהודי זה יהודי, חלק אלוק ממעל, הוא החליט לפני שהוא עושה מעשה כזה נועז – הוא רוצה ללכת לבית הכנסת של הבסיס, לדבר עם הקב"ה, להפרד כאילו, אפשר להיפרד מהשם יתברך? למה בעולם הבא אין השם יתברך?! אז עולים אליו יתברך ורואים את האמת...

הוא ניגש לארון קודש ונישק את הפרוכת, מצוה גוררת מצוה – הוא התחיל לבכות בכי תמרורים על המעשה שהוא הולך לעשות, כשסיים את דבריו, תוך כדי שהוא בוכה, הוא פותח את העיניים ורואה בין הספרים על השולחן קונטרס של מוהרא"ש... הוא אמר לעצמו, "אעשה עוד מצווה, אקרא קצת דברי תורה", והוא התחיל לקרוא: "אם כולם יורדים עליך ואתה רוצה להתייאש מהחיים, לפגוע בעצמך רח"ל, תדע לך רק שבורא עולם הוא האבא הכי רחמן, הוא הכי אוהב אותך, הוא לעולם לא יאכזב אותך, תפנה אליו תראה שתפטר מכל הצרות, גדול אדונינו ורב להושיע, אל תעשה את זה – זה העוון הכי חמור בעולם, תדבר עם השם ותראה איך שהכל יתהפך לטובה בעז"ה, "מן המצר קראתי י–ה ענני במרחב י–ה"!

מים קרים על נפש עייפה, הוא בוכה וקורא, בוכה וקורא... כשסיים נישק את החוברת, "יותר לא אחשוב אפילו לעשות מעשה נורא כזה!"

דיבורים וחיזוקים נפלאים כאלו, מים קרים על נפש עייפה, הוא בוכה וקורא, בוכה וקורא...

כשסיים נישק את החוברת, "יותר לא אחשוב אפילו לעשות מעשה נורא כזה!" שם את הקונטרס בכיס, והחליט שהוא חייב למצוא את המחבר של הקונטרס הזה.

חצי שנה הוא חיפש ולא מצא, בכל הקונטרסים והספרים מוהרא"ש לא רצה לכתוב את שמו, לא רצה שיידעו ממנו, רק בשנים האחרונות הוסיפו את התמונה שלו, בגלל מעשה שהיה, שכמה מסיונרים ימח שמם עשו חוברות דומות להטעות את האנשים, אז התחילו להוסיף את התמונה של מוהרא"ש, תמונה הם לא יכולים לשים ולהסתבך בעבירה פלילית.

מוהרא"ש אמר לי פעם: "אני רוצה שכל העולם יתמלא באור אלוקותו יתברך, כולם יחזרו בתשובה, ואף אחד לא ידע שזה ממני", לשם שמים, לא רוצה פרסומות, בכל הספרים כתוב רק: בנוי על פי דברי רבינו ז"ל ורבי נתן, חז"ל מדרשים וזוהר.

לאחר חצי שנה הוא הצליח, בחג הסוכות היחיד שמוהרא"ש היה בארץ ישראל, הוא הגיע, נישק את מוהרא"ש, הוציא את הקונטרס ואמר: "הצלת לי את החיים, הנה אתה רואה את הקונטרס הזה, דקה לפני שהלכתי לשתות רעל ולאבד את עצמי לדעת רח"ל מצאתי את זה, בזכותך אני חי".

מי חיזק בחורים?

לא רק ממוות גשמי, לא אחד ולא שניים – רבבות הציל מוהרא"ש ממוות רוחני, לא היו יודעים שיש כזה דבר קדושת הברית, רבים לא ידעו שזה עוון הכי חמור בעולם, שזה מאבד מאדם את השמחה, מטמטם לו את השכל, יוצר שדים מזיקים ורוחות רעות, מי חיזק על זה?

מוהרא"ש נולד בספירת העומר בספירת חסד שביסוד, והיה אומר: באתי לעשות חסד עם אלה שנפלו ביסוד – בברית.

מוהרא"ש חיבר ספרים רבים לחזק את נשמות ישראל בעניין, אנשים לא היו ידעו אפילו מה זה הפגם הזה, אף אחד לא היה מדבר איתם, בחורי ישיבות לא היו יודעים, מי היחיד שהיה מדבר עם בחורים? מחזק אותם, היו מחלקים מעטפות עם בול מוכן לאמריקה, בחורים היו כותבים מכתב והצדיק היה עונה להם, אלפים של מכתבים לחזק ולשמח, כשהוא עצמו היה בדחקות ועניות גדולה.

זכותו תגן עלינו!

יש לכם דיבור טוב אודות עצה רבינו? שלחו לאימייל: 1@מוהראש.ישראל

כשאין בטריה

הייתי צריך השבוע לנסוע למקום מסוים, ורצה הקב"ה והמכשיר בו אני משתמש להראות את הדרך ה'וויז' לא עבד, זה היה באיזור מרוחק שלא הכרתי בכלל, הייתי אובד עצות בלי "מראה מקום" לאיזה כיוון אני צריך, המכשיר אכן נמצא אצלי אך מכובה לגמרי...

חשבתי על זה, שהנה אנחנו יודעים מהרבה עצות מרבינו ז"ל, בכל פרטי החיים, שהעיקר בהם הוא תפילה והתבודדות – לפתוח את הפה ולספר להשם יתברך כל מצב בחיים, כמו שאמר רבינו ז"ל: גאר מיין זאך איז תפילה – כל העניין שלי הוא תפילה. אך גם אם יודעים זאת, יכול להיות שהבטריה ריקה... הכל נמצא במכשיר, הידע מותקן בפנים, רק אין בטריה! כך אמר רבינו ז"ל (ליקוטי מוהר"ן ח"א סי' ס) שמי שלא מגיע לשמוע את הצדיק, את ההתעוררות כל פעם מחדש לדבר אל השם יתברך, הוא גם לא ידבר אליו יתברך, אפילו אם "נדע" את כל העצות, אבל צריך להטעין את הבטריה, לעשות שיעורים קבועים בספרי רבינו ז"ל ולהסתובב בנחלתו "היכל הקודש" לשמוע דיבורים מחיים.

ב. ר.

אדם רעב לא מתייאש...

שבוע אחד (כרצוני מידי שבוע) נסעתי להשתתף בשיחה השבועית של מורינו הרה"צ שליט"א ביום רביעי, והיות ונסעתי ישר מהעבודה לא הספקתי לאכול לפני השיעור וכך יצא שלא אכלתי מהבוקר...

באותו שיעור הרחיב מורינו שליט"א לדבר בענין שבאמת יש דרך תשובה לכל יהודי בכל מצב והוא רק צריך רצון חזק לחזור להשם יתברך, לא להרפות.

הוא המשיל זאת במשל נפלא – לאדם שספינתו טבעה בים, ובכוחותיו האחרונים הוא נאחז בקרש כלשהוא ואחרי כמה שעות הוא הגיע עייף ויגע, רעב וסחוט לאי נידח.

הוא הולך באי ומחפש איזה בית או מקום שיוכל להיכנס אליו, להתחמם מעט ולנוח, לאחר זמן ארוך של חיפושים ושוטטות, דקה לפני שכמעט התעלף מרעב וחולשה – הוא רואה מרחוק בית קטן.

הוא מחיש את צעדיו, מגיע לבית ודופק, אבל אין מענה, דופק שוב, עדיין אין מענה, מחזק את דפיקותיו – אין תגובה.

מה יעשה אותו אדם? הוא בעצם יכול לומר לעצמו – ניסיתי! עשיתי את שלי! לא פותחים לי, אחזור לים...

האם יעלה על הדעת שזה מה שהוא יעשה? ברור שלא!

הוא יעשה כל מה שהוא רק יכול כדי להיכנס לבית, והוא ייכנס בסוף! לא משנה איך, ישבור את הדלת, יעשה חור בקיר, דרך החלון או הגג, איכשהוא, הוא וודאי יהיה בפנים.

למה? כי אין לו ברירה. וכשאין ברירה – אין ברירה!

אותו דבר בעבודת השם, אפילו במצב שנדמה לאדם שאין לו שום סיכוי, האם הפתרון הוא לסגת ולהתייאש?! הרי אין טיפשות גדולה מזו!

אם לא נותנים לנו להיכנס – אנחנו נמצא את האפשרות להיכנס , בכל דרך! כי , כשאין ברירה – אין ברירה!

וכך הרחיב מורינו שליט"א במתק לשונו בענין זה וקישר את הענין כדרכו בקודש לענינא דיומא – ימי השובבי"ם ימים של תיקון פגמי הברית, שזה שהזוהר הק' אומר שאין תשובה על העבירות האלו, ורבינו הק' בא ואומר שרק הוא מבין את כוונת הזוהר ובאמת יש תשובה על זה, מסביר רבי נתן שכל זה שנראה כמחלוקת בין הזוהר לדברי רבינו – זה רק בשביל הנסיון, לראות באמת אם האדם רציני ברצונו לחזור להשם יתברך, וכנ"ל במשל הנפלא.

לאחר השיעור – התחזק אצלי הרעב ביותר, השעה כבר היתה מאוחרת, לא היתה שום חנות פתוחה, ולפני היתה דרך של שעתיים הביתה.

לא היתה לי ברירה, למרות השעה המאוחרת, התקשרתי לאיזה ידיד שגר ביבנאל שמוכר אוכל מוכן לקראת שבת, בבקשה שאולי יפתח לי את החנות ויביא לי משהו.

הוא כמובן לא ענה, לא ידעתי מה לעשות, אני רעב ממש ואני לא יכול לנהוג ככה הביתה.

החלטתי שלא אכפת לי מכלום... התקשרתי שוב ושוב ושוב עד שהוא ענה והביא לי משהו להשביע את רעבוני.

לאחר מעשה, בדרך הביתה, חשבתי לעצמי: 'וואו! זה הרי בדיוק מה שמורינו שליט"א דיבר בשיעור! הרי למה התקשרתי בעת לילה מאוחרת כל כך הרבה פעמים לבן אדם? כי לא היתה לי ברירה.. וכשאין ברירה – אין ברירה!

שמחתי ביותר שהיה לי הסבר חי ומוחשי לנאמר בשיעור – תמיד אפשר, ולעולם אין לסגת, כי כשאין ברירה – עושים הכל!

אנו רק צריכים להבין שהדבר הכי טוב בחיים זה להיות דבוק בהשם יתברך, להיות שומר הברית שזוכה לחיות עם השם יתברך בחיי היום יום ללא הסתרות וכיסויים, ככה שאין לנו ברירה, לא יעזרו לנו תירוצים כלל, צריך אך ורק לרחם על עצמינו ולהתעקש לחזור אל השם יתברך...

י. ק.

פֶּרֶק ה׳

בַּעֲלִיַּת הַגַּג

קוֹלוֹת עַלִּיזִים יָדְעָה מֵעוֹלָם מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, כְּשֶׁהַיְלָדִים הַטְּהוֹרִים שֶׁגָּדְלוּ בֵּין בָּתֶּיהָ הַנְּמוּכִים, הָיוּ חוֹזְרִים מִלִּמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ, יָצְאוּ לֶהָנוֹת יַחַד בְּחַצְרוֹת הַבָּתִּים כְּמוֹ שָׁרַר יְלָדִים יוֹדְעִים... בַּחֹרֶף - מִמִּשְׂחָק בַּשֶּׁלֶג הָרַךְ עַד כְּלוֹת הַכּוֹחוֹת, וּבַקַּיִץ - מֵהִשְׁתּוֹבְבוּת מַסְמִירָקת לְחָיַיִם בֵּין הַצְּמָחִיָּה הַיְרָקָה וְהָעֲשִׂירָה שֶׁמֵּעוֹלָם הִתְבָּרְכָה בָּהּ.

יֶלֶד אֶחָד לִפְעָמִים לֹא הָיָה נִמְצָא.

בְּפִסְיעוֹת קְטַנּוֹת וּשְׁקֵטוֹת, כְּשֶׁאַף אֶחָד לֹא רָאָה, טִפֵּס רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, שֶׁהָיָה אָז יֶלֶד קָטָן אֶל ה״עֲלִיָּה״ שֶׁמֵּעַל הַבַּיִת.

בְּאוֹתָם יָמִים, הָיוּ לְהַרְבֵּה אֲנָשִׁים מֵעַל הַבַּיִת ״עֲלִיָּה״ - עוֹד קוֹמָה נְמוּכָה, שָׁם הָיוּ מְאַכְסְנִים אֶת הַתֶּבֶן שֶׁהָיוּ צְרִיכִים לָתֵת לַבְּהֵמוֹת וְעוֹד שְׁאָר חֲפָצִים.

הַיֶּלֶד פָּסַע מֵאֲחוֹרֵי מְחִצַּת הַקָּנִים, סְלֵק חֲבִילַת קַשׁ קְטַנָּה מִבֵּין רַגְלָיו, וּמָצָא לְעַצְמוֹ פִּנָּה טוֹבָה, הַרְבֵּה פְּעָמִים הוּא עוֹשֶׂה זֹאת.

שָׁם בַּמָּקוֹם הַשָּׁקֵט, כְּשֶׁאַף אֶחָד לֹא נִמְצָא לְהַפְרִיעַ, הוּא פּוֹתֵחַ סֵפֶר תְּהִלִּים, וּמַתְחִיל לוֹמַר פֶּרֶק אַחַר פֶּרֶק, כְּשֶׁבֵּין לְבֵין זוֹלֶגֶת דְּמָעָה מִפָּנָיו הַיַּלְדוּתִיּוֹת וּמַרְטִיבָה אֶת הַדַּפִּים, שֶׁכְּבָר הִכִּירוּ אֶת טַעְמָם הַנָּעִים שֶׁל דְּמָעוֹת קְדוֹשׁוֹת אֵלּוּ.

״אַבָּא, טַאטָע!, אֲנִי גַּם רוֹצֶה, תַּעֲשֶׂה מִמֶּנִּי אִישׁ כָּשֵׁר בֶּאֱמֶת!״

זָעַק בְּקוֹל לַחַשׁ.

סִפּוּרֵי הַהוֹד, וְהַדְּבֵקוּת בְּצַדִּיקֵי הַדּוֹר, שֶׁהָיוּ מְבַקְּרִים הַרְבֵּה בָּעֲיָרָה, הִדְלִיקוּ בְּלִבּוֹ תַּבְעֵרָה וְהִתְלַהֲבוּת עֲצוּמָה, לְהִדָּבֵק בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

הוּא הָיָה רָגִיל בָּזֶה מְאֹד מְאֹד, בַּעֲלִיַּת הַגַּג הַהִיא, וּבְעוֹד מְקוֹמוֹת שְׁקֵטִים שֶׁמָּצָא פֹּה וָשָׁם, הָיָה צוֹעֵק וּמְבַקֵּשׁ, מִתְחַנֵּן וּ״מְשַׂכְנֵעַ״ אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁכְּדַאי לוֹ שֶׁיַּעֲשֶׂה מִמֶּנּוּ עוֹבֵד הַשֵּׁם אֲמִתִּי... כָּכָה בְּשָׁפָה פְּשׁוּטָה שֶׁל יֶלֶד בְּתָמִימוּת.

מִי נִצַּח?

״לֹא צָרִיךְ אוֹתְךָ!״

״אַתָּה יוֹשֵׁב פֹּה וּמְדַבֵּר, אֲבָל לֹא שׁוֹמְעִים אוֹתְךָ בִּכְלָל, לֹא מִסְתַּכְּלִים עָלֶיךָ!״

״תִּרְאֶה כַּמָּה זְמַן אַתָּה מְנַסֶּה, וְזֶה פָּשׁוּט לֹא הוֹלֵךְ!״

מַחֲשָׁבוֹת כָּאֵלּוּ בָּאוּ וְהִטְרִידוּ אֶת הַנַּעַר, יָמִים וְשָׁנִים שֶׁל תְּפִלּוֹת בַּקָּשׁוֹת וּדְמָעוֹת, וְנִרְאֶה שֶׁזֶּה פָּשׁוּט לֹא מַצְלִיחַ...

אֲבָל בְּעַקְשָׁנוּת קְדוֹשָׁה שׁוּב הִגִּיעַ, שׁוּב פָּתַח אֶת הַפֶּה, וּמַתָּדָשׁ, כְּאִלּוּ כְּלוּם לֹא הָיָה, הִתְחִיל לְהִתְחַנֵּן: ״טַאטָע, טַאטָע, אֲנִי רוֹצֶה לִהְיוֹת אִישׁ כָּשֵׁר בֶּאֱמֶת!״...

יוֹם אֶחָד הַמַּחֲשָׁבוֹת הָאֵלּוּ נִצְחוּ, עַלִּיַּת הַגַּג נִשְׁאֲרָה דוֹמָמָת וּשְׁקֵטָה...

לְאַחַר כַּמָּה יָמִים, חָשַׁב הַיֶּלֶד, וּבוּשָׁה הֶאְדִּימָה אֶת פָּנָיו:

"אֵיךְ יָכֹלְתִּי לַחֲשֹׁב בְּכָלָל דָּבָר כָּזֶה? הֲרֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, הָאָב הָרַחֲמָן, אוֹהֵב כָּל יְהוּדִי וְרוֹצֶה כָּל יְהוּדִי!

בְּוַדַּאי הוּא רוֹצֶה לְקָרֵב אוֹתִי שֶׁאֶהְיֶה אִישׁ כָּשֵׁר, אֲנִי רַק צָרִיךְ יוֹתֵר סַבְלָנוּת וְעַקְשָׁנוּת!"

וְשׁוּב זָכוּ קִירוֹת הָעֲלִיָּה לִשְׁמֹעַ אֶת קוֹלוֹ הַמָּתוֹק, מְזַמֵּר וּמִתְחַנֵּן לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

כָּכָה קָרָה כַּמָּה פְּעָמִים, וּבַסּוֹף אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים מַה קָּרָה: רַבֵּנוּ נִצַּח אֶת הַמַּחֲשָׁבוֹת הָאֵלּוּ, וְעוֹשֶׂה אֶת כָּלָנוּ צַדִּיקִים...

אִם הָיִינוּ מְסַפְּרִים אֶת הַסִּפּוּרִים הָאֵלּוּ לְיַלְדֵי מָעוֹזִיבּוּז שֶׁל אָז, סָפֵק גָּדוֹל אִם הָיוּ מַאֲמִינִים לָנוּ... מִיָּד כְּשֶׁיָּצָא לַחוּץ, בֵּין כָּלָם, יָדַע רַבֵּנוּ טוֹב אֵיךְ לְשַׂחֵק וּלְהִשְׁתּוֹלֵל, אַף אֶחָד לֹא חָלַם מַה עוֹבֵר בְּלִבּוֹ וּבְמוֹחוֹ שֶׁל הַיֶּלֶד.

הַנְּפִיחוּת בַּגָּרוֹן

כְּבָכָל יוֹם רָגִיל, הִגִּיחָה אִמּוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ אֶת צַלַּחַת הָאֹכֶל לְפָנָיו, כְּמוֹ כָּל אִמָּא רְחוּמָה - דְּאַגָּה שֶׁבְּנָהּ יִשְׂבַּע מִסַּאֲכָלִים שֶׁיִּתְּנוּ לוֹ כֹּחַ לִגְדֹּל כָּרָאוּי.

אוּלָם בְּאוֹתוֹ יוֹם הָיָה מַשֶּׁהוּ שׁוֹנֶה בָּאֲרוּחָה.

רַבֵּנוּ, בְּגִיל שֵׁשׁ בִּלְבַד, הֶחֱלִיט בְּדַעְתּוֹ לְפָרֵשׁ מִתַּאֲווֹת הָעוֹלָם הַזֶּה, הַשָּׂגָה שֶׁל גְּדוֹלֵי צַדִּיקִים בְּמֹחַ שֶׁל יֶלֶד קָטָן...

אֲבָל שִׂכְלוֹ הַקָּטָן הֵבִין: לֹא לֶאֱכֹל בִּכְלָל - לֹא שַׁיָּךְ, אִי אֶפְשָׁר לִחְיוֹת בְּלִי לֶאֱכֹל, מַה עוֹשִׂים?

רַעְיוֹן מְעַנְיֵן עָלָה בְּמוֹחוֹ: הֲרֵי אֶת הַטַּעַם שֶׁל הָאֹכֶל מַרְגִּישִׁים בַּאֲשֶׁר לוֹעֲסִים, אוּלָם אִם יִבְלַע אֶת הָאֹכֶל מִיָּד, בְּלִי לְהַשְׁהוֹת אוֹתוֹ בַּפֶּה, גַּם יֹאכַל מַה שֶּׁצָּרִיךְ לִבְרִיאוּת הַגּוּף וְגַם לֹא יֵהָנֶה מֵהָעוֹלָם הַזֶּה!

קַל וָחֹמֶר לֹא הָיָה...

הָאֹכֶל פָּצַע אֶת גְּרוֹנוֹ מִבִּפְנִים, כָּל אֲכִילָה גָּרְמָה לוֹ כְּאֵבִים גְּדוֹלִים, שֶׁרַק שִׁמְּחוּ אוֹתוֹ יוֹתֵר - הִנֵּה הוּא מְנַצֵּחַ עוֹד פִּסָּה שֶׁל תַּאֲווֹת הַגּוּף... לְאַחַר זְמַן שֶׁכָּךְ נָהַג, גָּבְרוּ הַיִּסּוּרִים וְעַל גְּרוֹנוֹ עָלְתָה נְפִיחוּת אֲדֻמָּה וְכוֹאֶבֶת.

חָשׁוּב לְצַיֵּן - לְאַחַר שָׁנִים אָמַר רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ: אִם הָיִיתִי יוֹדֵעַ אֶל אֵיזֶה מַדְרֵגוֹת גְּבוֹהוֹת וְאֵיזֶה מְתִיקוּת דְּבֵקוּת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶפְשָׁר לִזְכּוֹת עַל יְדֵי שֶׁרְגִילִים לְדַבֵּר אֱלָיו בַּשָּׂפָה שֶׁלָּנוּ, לֹא הָיִיתִי מְיַסֵּר אֶת גּוּפִי, לֹא צָרִיךְ "עֲבוֹדוֹת קָשׁוֹת" בִּשְׁבִיל לִהְיוֹת דָּבוּק בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

הַצְּלָב שֶׁנָּפַל לָאָרֶץ

יְלָדִים יְקָרִים! אָנוּ יוֹדְעִים שֶׁרַבֵּנוּ זַ"ל נָהַג לְדַבֵּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַרְבֵּה מְאֹד, הוּא הִרְבָּה לְטַיֵּל בַּשָּׂדוֹת וּבַיְּעָרוֹת שֶׁהָיוּ בְּמָקוֹם מְגוּרָיו, וּפִיו מָלֵא תְּפִלָּה, שִׂיחָה, הוֹדָיָה וּבַקָּשָׁה מִבּוֹרֵא הָעוֹלָם, בְּתָמִימוּת וּבְפְשִׁיטוּת גְּמוּרָה.

פַּעַם הֶרְאָה רַבֵּנוּ בְּיָדוֹ הַקְּדוֹשָׁה לְתַלְמִידוֹ הַגָּדוֹל - רַבִּי נָתָן הַקָּדוֹשׁ זי"ע: "הִנֵּךְ רוֹאֶה אֶת כָּל הֶהָרִים הַלָּלוּ?, בְּכָל אֶחָד מֵהֶם הָלַכְתִּי וְדִבַּרְתִּי אֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא!".

רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ זי"ע סִפֵּר לָנוּ סִפּוּר נִפְלָא שֶׁקָּרָה עִמּוֹ בְּצְעִירוּתוֹ.

בֵּין הַיְּעָרוֹת שֶׁהָלַךְ רַבֵּנוּ זַ"ל לְהִתְבּוֹדֵד בְּנַעֲרוּתוֹ, נִצַּב צְלָב גָּדוֹל - הָעֲבוֹדָה זָרָה שֶׁל הַגּוֹיִם, לְרַבֵּנוּ זַ"ל הָיוּ יְסוּרִים גְּדוֹלִים מִזֶּה, מֵהֶעֱבָדָה שֶׁנֶּאֱלַץ לַעֲבֹר בְּמָקוֹם בּוֹ נִצָּבֶת הַטֻּמְאָה הַזּוֹ. מָה עוֹשִׂים כַּאֲשֶׁר יֵשׁ צַעַר וְרוֹצִים לָצֵאת מֵהַצַּעַר הַזֶּה? מְדַבְּרִים וּמְבַקְּשִׁים מֵהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא.

כָּךְ עָשָׂה רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ: "רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אַבָּא גָּדוֹל וְרַחוּם, עֲשֵׂה עִמִּי נֵס בְּרַחֲמֶיךָ, הַרְאֵה לִי שֶׁאַתָּה שׁוֹמֵעַ אֶת תְּפִלּוֹתַי, עֲקֹר אֶת הַצְּלָב הַטָּמֵא מִמְּקוֹמוֹ, זֶה מַפְרִיעַ לִי כָּאן, אֵינִי רוֹצֶה לְקַלְקֵל אֶת עֵינַי בַּהַבָּטָה עַל צְלָב טָמֵא, אֲנִי רוֹצֶה לִהְיוֹת דָּבוּק בְּךָ!".

פֶּלֶא עַל גַּבֵּי פֶּלֶא, בְּפֶתַע פִּתְאוֹם נֶעֱקַר הַצְּלָב מִמְּקוֹמוֹ וְנָפַל לָאָרֶץ!

זֶה חִזֵּק מְאֹד אֶת הָאֱמוּנָה בְּלִבּוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ זַ"ל, בְּאֹפֶן מוּחְלָט הוּא רָאָה אֵיךְ שֶׁכָּל דְּבוּר שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹצִיאִים מֵהַפֶּה שֶׁלָּנוּ - הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מַקְשִׁיב.

יְלָדִים יְקָרִים! בּוֹאוּ נֵלֵךְ בְּדַרְכּוֹ שֶׁל הָרַבִּי הַקָּדוֹשׁ שֶׁלָּנוּ, כָּל מָה שֶׁאֲנַחְנוּ רַק רוֹצִים וּצְרִיכִים - נְפָנֶה אֵלָיו בְּמִלִּים פְּשׁוּטוֹת וּתְמִימוֹת, בַּשָּׂפָה שֶׁלָּנוּ, וּנְבַקֵּשׁ מֵאָב הָרַחֲמָן. וּבְעִקָּר גַּם - שֶׁנִּזְכֶּה לִהְיוֹת יְהוּדִים כְּשֵׁרִים, לִרְצוֹת תָּמִיד לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹן הַשֵּׁם בְּשִׂמְחָה וְלָלֶכֶת בְּדַרְכֵי הַצַּדִּיקִים, עַד שֶׁנִּזְכֶּה גַּם אֲנַחְנוּ לִהְיוֹת צַדִּיקִים גְּדוֹלִים.

סִפּוּרֵי תְּפִלָּה

קִבַּלְתִּי מֵאַבָּא שֶׁלִּי מַתָּנָה שָׁעוֹן יָפֶה מְאֹד, שָׂמַחְתִּי מְאֹד עַל זֶה, אֲבָל זֶה פִּתְאוֹם נֶאֱבָד לִי, וְזֶה מְאֹד צָעַר אוֹתִי, הִתְפַּלַּלְתִּי הַרְבֵּה לְהַשֵּׁם שֶׁאֲנִי אֶמְצָא אֶת זֶה, וְ"יְיַשֵּׁר כֹּחַ אֱייֶבּערְשְׁטֶער!" - תּוֹדָה לַהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שֶׁיּוֹם אַחַר שֶׁנֶּאֱבַד הִגִּיעַ אֵלַי יֶלֶד וְשָׁאַל אוֹתִי אִם הַשָּׁעוֹן הַזֶּה שֶׁמָּצָא הוּא שֶׁלִּי, וְזֶה בֶּאֱמֶת הָיָה הַשָּׁעוֹן הַזֶּה!

אַבְרוּמִי שֶׁאוּרְף, יְהוּדִית עִיר הָרֶסְלֶה

בְּיוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל רַבִּי נָתָן זַ"ל רָצִיתִי מְאֹד לְהַגִּיעַ לְסְעוּדַת הַהִלּוּלָא שֶׁנֶּעֱרְכָה בְּהֵיכַל מוֹהֲרָא"ש, בְּקַשְׁתִּי מֵאִמִּי רְשׁוּת, אַךְ הִיא אָמְרָה שֶׁלֹּא בָּטוּחַ... אֲנִי מַמָּשׁ הִתְחַלְתִּי לְהִתְפַּלֵּל חָזָק לַה' שֶׁהִיא תַּסְכִּים לִי וּבָרוּךְ ה' תְּפִלָּתִי הִתְקַבְּלָה! הִיא הִסְכִּימָה, וּמַמָּשׁ מַמָּשׁ נֶהֱנֵתִי בַּהִלּוּלָא עִם הָרַב הַצַּדִּיק שְׁלִיטָ"א.

א. אֲסוּפָה, בְּנוֹת אוֹהֲרָל"ה יְהוּדִית

כָּל כִּתְתֵי הָלְכָה לְקַבֵּל סִפְרֵי אַנְגְּלִית, עָמַדְתִּי עִם כֻּלָּם בַּתּוֹר כְּדֵי לְקַבֵּל אֶת הַסְּפָרִים, וּכְשֶׁהִגִּיעַ תּוֹרִי נִכְנַסְתִּי אֶל הַחֶדֶר, חֵלֶק מֵהַסְּפָרִים הֵם מְשֻׁמָּשִׁים, כַּמּוּבָן שֶׁאֲנִי רָצִיתִי לְקַבֵּל סֵפֶר חָדָשׁ, אֲבָל פִּתְאוֹם הַמּוֹרָה שֶׁאַחְרָאִית עַל הַמְּכִירָה אָמְרָה לִי שֶׁאֲנִי צְרִיכָה לְשַׁלֵּם עֲדַיִן עַל הַסְּפָרִים שֶׁל שָׁנָה שֶׁעָבְרָה, הֵשַׁבְתִּי לַמּוֹרָה בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ שֶׁאֲנִי זוֹכֶרֶת שֶׁכֵּן שִׁלַּמְתִּי, "טוֹב" הֵשִׁיבָה הַמּוֹרָה, "אֲנִי אֶצְטָרֵךְ לִבְדֹּק אֶצְלִי בָּרְשִׁימָה", הִתְאַכְזַבְתִּי מְאֹד שֶׁהַמּוֹרָה לֹא הֵבִיאָה לִי סֵפֶר, עָלִיתִי לַכִּתָּה וְאָמַרְתִּי תּוֹדָה רַבָּה רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְהִתְפַּלַּלְתִּי שֶׁאֶקַבֵּל סֵפֶר חָדָשׁ, וְאַחֲרֵי חֲמֵשׁ דַּקּוֹת בִּלְבַד, הַמּוֹרָה שֶׁאַחְרָאִית עַל הַסְּפָרִים נִכְנְסָה וְחִפְּשָׂה אוֹתִי, וְאָז אָמְרָה הַמּוֹרָה כָּךְ: "מַלִּי, אַתְּ קִבַּלְתְּ סֵפֶר אַנְגְּלִית חָדָשׁ, לֹא קָרוּעַ וּמְקֻשְׁקָשׁ, וְגַם עִם דִּיסְק חָדָשׁ".

מַלִּי גְּרוֹס, בְּנוֹת אוֹהֲרָל"ה יְהוּדִית

רְפוּאָה שְׁלֵמָה

אֲנִי רוֹצֶה לְהַזְכִּיר אֵצֶל מוֹהֲרָא"שׁ אֶת אֶחָד הַקְּרוֹבִים שֶׁלִּי שֶׁנּוֹלַד לוֹ בֵּן

וְהָרוֹפְאִים אוֹמְרִים שֶׁהוּא לֹא יוּכַל לִרְאוֹת לְעוֹלָם!

הַשֵּׁם יִשְׁמֹר! מַה שֵּׁם הַיֶּלֶד וְשֵׁם אִמּוֹ?

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אָנָּא שְׁלַח לַיֶּלֶד רְפוּאָה שְׁלֵמָה!

לוֹנְדוֹן, בֵּית אֶחָד מֵחֲסִידֵי בֶּרְסְלָב

בָּרוּךְ הַשֵּׁם עוֹד שָׁעוּר בַּטֶּלֶפוֹן מִמּוֹהֲרָא"שׁ!
אֵיזֶה שִׁעוּר מָלֵא בְּעֻצּוֹת נִפְלָאוֹת מִתּוֹךְ סִפְרֵי רַבֵּנוּ, וְשִׂיחוֹת קֹדֶשׁ
אֲנִי לֹא יָכוֹל לְוַתֵּר עַל זֶה! אֲנִי מִתְעוֹרֵר מִזֶּה לִלְמֹד וּלְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא

אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים, בּוֹאוּ וְנִלְמַד תּוֹרָה מֵרַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ

תְּקוּפָה אֲרֻכָּה לְמֵד מוֹהֲרָא"ש לִקּוּטֵי מוֹהֲרַ"ן לְפִי הַסֵּדֶר מֵהַהַתְחָלָה

שָׁבוּעַ אֶחָד:
הַיּוֹם נִלְמַד בְּסִימָן רנ"ד הַמְדַבֵּר מִפַּעֲלַת הָעֵינַיִם וּמִקְדָּשָׁתָם הַנִּשְׁגָּבָה...

מְעַנְיֵן, מַדּוּעַ מוֹהֲרָא"ש מְדַלֵּג לְסִימָן שֶׁאֲנַחְנוּ לֹא אוֹחֲזִים שָׁם עֲדַיִן?

לְאַחַר כַּמָּה יָמִים
אֶלָּא שׁוּב עִם הַתִּינוֹק לָרוֹפֵא, אֶדְרֹשׁ בְּדִיקָה חוֹזֶרֶת, רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם תַּעֲזֹר...

בְּבַקָּשָׁה מִמְּךָ, תַּעֲשֶׂה בְּדִיקָה חוֹזֶרֶת לְבֵן שֶׁלִּי

תִּשְׁמַע, מַשֶּׁהוּ מִוָּזֶר, הַתּוֹצָאָה אַחֶרֶת לְגַמְרֵי!
הַיֶּלֶד יִרְאֶה מְצֻיָּן בְּכָל אָדָם אַחֵר, אֵין לוֹ שׁוּם בָּעָיָה!

אֲנִי שָׂמֵחַ לְבַשֵּׂר לְמוֹהֲרָא"ש בְּשׂוֹרוֹת טוֹבוֹת עַל הַיֶּלֶד!

עַכְשָׁו אַתָּה מֵבִין מַדּוּעַ בָּחַרְתִּי דַּוְקָא בַּתּוֹרָה הַהִיא?

כָּךְ מְקֻבָּל אֶצֶל חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב בְּכָל הַדּוֹרוֹת, שֶׁכְּשֶׁעוֹבֶרֶת אֵיזוֹ צָרָה - כְּדַאי לִלְמֹד תּוֹרָה מִדִּבְרֵי רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ הַמְדֻבֶּרֶת מֵאוֹתוֹ עִנְיָן, זוֹהִי סְגֻלָּה בְּדוּקָה וּמְנֻסָּה לְהָפֵךְ אֶת הַצָּרָה לִישׁוּעָה גְּדוֹלָה!
לִיקוּטֵי מוֹהֲרַ"ן

שיחה מחיה

לְאֵיזוֹ אִמְרָה שֶׁל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ רוֹמֵז הַצִּיּוּר?

פִּתְרוֹן הַחִידָה הַקּוֹדֶמֶת ↓

בַּתְּמוּנָה רוֹאִים אָדָם שֶׁכּוֹעֵס וּשְׁטָרוֹת שֶׁל כֶּסֶף נִקְרָעִים מֵהַשָּׁמַיִם, מֵעַל רֹאשׁ שֶׁלּוֹ.

רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ אוֹמֵר (בְּלִקּוּטֵי מוֹהַרַ"ן חֵלֶק א', סִימָן סח):

"וְדַע, שֶׁרָאוּי שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל יִהְיוּ לָהֶם מָמוֹן, אַךְ יֵשׁ מִדָּה אַחַת שֶׁמַּפְסֶדֶת וּמְאַבֶּדֶת מֵהֶם הַמָּמוֹן וְהִיא מִדָּה רָעָה מְגֻנֶּה, שֶׁקָּשֶׁה מְאד לְהִנָּצֵל מִמֶּנָּה, וַאֲפִילּוּ אִם יִרְצֶה אֶחָד לְהִנָּצֵל מִמֶּנָּה וּבִפְרָט בִּשְׁבִיל תַּאֲוַת הַמָּמוֹן - כְּדֵי שֶׁלֹּא תַּפְסִיד לוֹ אֶת הַמָּמוֹן, עִם כָּל זֶה הַמִּדָּה רָעָה הַזֹּאת מִתְגַּבֶּרֶת עָלָיו בִּילְדוּתוֹ וּבְקַטְנוּתוֹ וְעַל יְדֵי זֶה מַפְסֶדֶת מִמֶּנּוּ הַמָּמוֹן שֶׁהָיָה רָאוּי שֶׁיִּהְיֶה לוֹ, וְהַמִּדָּה רָעָה הַהִיא - הוּא מִדַּת הַכַּעַס, שֶׁעַל יְדֵי זֶה מַפְסִיד וּמְאַבֵּד הַמָּמוֹן... הַבַּעַל דָּבָר כְּשֶׁרוֹאֶה שֶׁמִּשְׁתַּלְשֵׁל וְיוֹרֵד שֶׁפַּע לָאָדָם שֶׁיִּהְיֶה לוֹ מָמוֹן אֲזַי יוֹרֵד וּמַזְמִין לוֹ כַּעַס".

לִפְעָמִים אָדָם זוֹכֶה שֶׁנִּגְזַר עָלָיו שֶׁפַע שֶׁל כֶּסֶף, אֲבָל הַיֵּצֶר הָרַע שׂוֹנֵא אוֹתָנוּ - הוּא מֵבִיא נִסָּיוֹן שֶׁל כַּעַס וְאִם נִכְשָׁלִים מַפְסִידִים...

מַה בֶּאֱמֶת הָעֵצָה? פִּתְאוֹם מַרְגִּישִׁים שֶׁמִּישֶׁהוּ הִרְגִּיז אוֹתָנוּ... מַתְחִילִים לִרְתֹּחַ... לֹא כְּדַאי לְהַפְסִיד, אֲבָל אֵיךְ מְנַטְרְלִים אֶת הַפְּצָצָה הַזּוֹ?

מְגַלֶּה לָנוּ רַבֵּנוּ זַ"ל (בְּלִקּוּטֵי מוֹהַרַ"ן חֵלֶק א', סִימָן קנ"ה), שֶׁאִם אָדָם חוֹקֵק בְּעַצְמוֹ אֶת הַמִּדָּה הַקְּדוֹשָׁה שֶׁל "אֱמוּנָה" - אֵין שׁוּם דָּבָר שֶׁקּוֹרֶה בָּעוֹלָם לְבַד, הַכֹּל זֶה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מְסַבֵּב שֶׁיִּקְרֶה.

מִישֶׁהוּ הִרְגִּיז אוֹ הֶעֱלִיב אוֹתְךָ? תַּעֲצֹר רֶגַע, תַּאֲמִין שֶׁזֶּה מֵהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שׁוּם אָדָם לֹא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת לְךָ כְּלוּם בְּלִי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

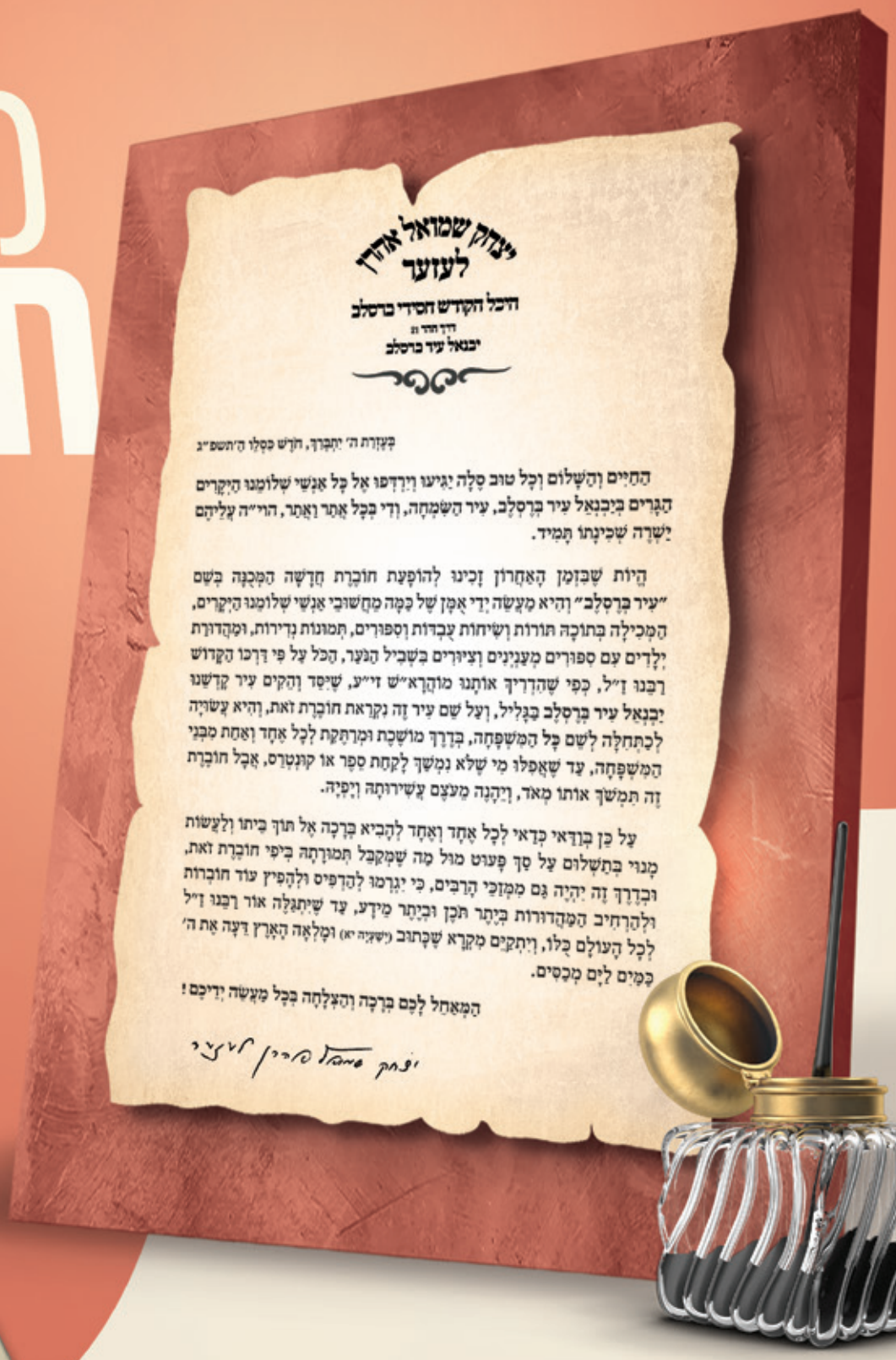
בס"ד

מלא תוכן!

מרתק ומחזק לכל המשפחה!

הביאו ברכה לביתכם!
עם מגזין התוכן של כל המשפחה, זאת ועוד ב-WhatsApp

יצחק שמואל אדרת
לעזער
וכל הקדש חסידי ברסלב
יר תר זן
יבנאל עיר ברסלב

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ, חֹדֶשׁ כִּסְלֵו ה'תשפ"ג

הַחַיִּים וְהַשָּׁלוֹם וְכָל טוּב סֶלָה יַגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל כָּל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים הַגָּרִים בְּיִבְנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֶב, עִיר הַשִּׂמְחָה, וְדֵי בְּכָל אֶתֶר וָאֶתֶר, הוי"ה עֲלֵיהֶם יַשְׁרֶה שְׁכִינָתוֹ תָּמִיד.

הֱיוֹת שֶׁבִּזְמַן הָאַחֲרוֹן זָכִינוּ לְהוֹפָעַת חוֹבֶרֶת חֲדָשָׁה הַמְכֻנָּה בְּשֵׁם "עִיר בְּרֶסְלֶב" וְהִיא מַעֲשֶׂה יָדֵי אֻמָּן שֶׁל כְּמָה מַחֲשׁוּבֵי אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים, הַמַּכִּילָה בְּתוֹכָהּ תּוֹרוֹת וְשִׂיחוֹת עֲבֻדּוֹת וְסִפּוּרִים, תַּמּוּנוֹת נְדִירוֹת, וּמַהֲדוּרַת יְלָדִים עִם סִפּוּרִים מְעַנְיְנִים וְצִיּוּרִים בִּשְׁבִיל הַנֹּעַר, הַכֹּל עַל פִּי דַּרְכּוֹ הַקָּדוֹשׁ רַבֵּנוּ ז"ל, כְּפִי שֶׁהִדְרִיךְ אוֹתָנוּ מוֹהֲרַא"שׁ זי"ע, שֶׁיְּסַד וְהֵקִים עִיר קָדְשֵׁנוּ יְבְנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֶב בַּגָּלִיל, וְעַל שֵׁם עִיר זֶה נִקְרֵאת חוֹבֶרֶת זאת, וְהִיא עֲשׂוּיָה לְכַתְּחִלָּה לְשֵׁם כָּל הַמִּשְׁפָּחָה, בְּדֶרֶךְ מוּשָׂכֶת וּמְרַתֶּקֶת לְכָל אֶחָד וְאַחַת מִבְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה, עַד שֶׁאֲפִלּוּ מִי שֶׁלֹּא נִמְשַׁךְ לְקִחַת סֵפֶר אוֹ קוּנְטְרֵס, אֲבָל חוֹבֶרֶת זֶה תִּמְשֹׁךְ אוֹתוֹ מְאֹד, וְיִהְנֶה מֵעַצְם עֲשִׂירוּתָהּ וְיָפְיָהּ.

עַל כֵּן בְּוַדַּאי לְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְהָבִיא בְּרָכָה אֶל תּוֹךְ בֵּיתוֹ וְלַעֲשׂוֹת מְנוּי בְּתַשְׁלוּם עַל סַךְ פְּעוּט מוּל מָה שֶׁמְּקַבֵּל תְּמוּרָתָהּ בְּיפִי חוֹבֶרֶת זאת, וּבְדֶרֶךְ זֶה יִהְיֶה גַּם מְמֻזָּכֵי הָרַבִּים, כִּי יִגְרְמוּ לְהַדְפִּיס וּלְהָפִיץ עוֹד חוֹבְרוֹת וְלְהַרְחִיב הַמַּהֲדוּרוֹת בְּיֶתֶר תֹּכֶן וּבְיֶתֶר מְיֻדָּע, עַד שֶׁיִּתְגַּלֶּה אוֹר רַבֵּנוּ ז"ל לְכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, וְיִתְקַיֵּם מִקְרָא שֶׁכָּתוּב (ישעיה יא) וּמָלְאָה הָאָרֶץ דֵּעָה אֶת ה' כַּמַּיִם לַיָּם מְכַסִּים.

הַמְּאַחֵל לָכֶם בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם!

יצחק שמואל אדרת

מצטרפים עכשיו
ומקבלים את האור כל חודש!

להצטרפות לתכנית המנויים: 053.483.3424